

שריבי אזור

כ"ה פרשת

שמות

תשס"ו

440

משיעוריו השבועיים של

הגאון רבי אליעזר ברלנד שליט"א

תוכן

2	שיעור יום שני שמות טז טבת תשפ"ו לאנ"ש מירוחם
18	שיעור עשרה בטבת
34	שיעור קדושא רבה, שבת קדש פרשת ויחי, שבת הבכורות, שבת תזקק.
42	והתקדשתם: כל המחלות של האדם - מהתאהב
43	הפרשה:מה היה קורה - אם עמרם היה עומד בנסיון

חלק מהשיעורים באדיבות
קו המידע 9148*

בשער: מודינו הרב השבוע
בסידור קידושין

שיעורים

שיעור יום שני שמות טז טבת תשפ"ו לאנ"ש מירוחם

פה אנחנו רואים ששרה אומרת לאברהם אתה לא יורד מהגמל¹,

מראי מקומות והערות

הגמל במקום שישמעאל שרוי תמן, והגיע לשם בחצי היום ומצא שם את אשתו של ישמעאל. אמ' לה, היכן הוא ישמעאל. אמרה לו, הלך הוא ואמו להביא פירות ותמרים מן המדבר. אמ' לה, תני לי מעט לחם ומים כי עייפה נפשי מדרך המדבר. אמרה לו, אין לי לחם ולא מים. אמ' לה, כשיבא ישמעאל הגדיד לו את הדברים הללו ואמרי לו זקן אחד מארץ כנען בא לראותך ואמר חלף מפתן ביתך שאינה טובה לך. וכשבא ישמעאל מן המדבר הגידה לו את הדברים הללו, ובן חכם כחצי חכם, והבין ישמעאל ושלחה אמו ולקחה לו אשה מבית אביה, ופטימה שמה.

ועוד אחר שלש שנים הלך אברהם לראות את ישמעאל בנו ונשבע לשרה כפעם ראשונה שאינו יורד מן הגמל במקום שישמעאל שרוי שם והגיע לשם בחצי היום

¹ פרקי דרבי אליעזר, פרק ל

תלך ותתע וכו', אין ותתע אלא ע"ז דכתיב בה (ירמיה י טו) הבל המה מעשה תעתועים. ועייפה נפשו של ישמעאל בצמא והלך והשליך את עצמו תחת חרולי המדבר להיות חרשן עליו ואמ' אלהי אברהם אבי יש לפניך תוצאות מים קח את נפשי ממני ואל אמות בצמא ויעתר לו שנ' כי שמע אלהים את קול הנער באשר הוא שם ושם נפתחו להם הבאר שנבראת בין השמשות והלכו ושתו ומלאו את החמת מים שנ' ויפתח אלהים את עיניה ושם הניחו הבאר ומשם נשאו את רגליהם והלכו אל המדבר כלו עד שהגיעו למדבר פארן ומצאו שם מוצאי מים וישבו שם שנ' וישב במדבר פארן שלח ישמעאל ולקח לו אשה מבנות מואב ועיישה שמה.

לאחר שלש שנים הלך אברהם לראות את ישמעאל בנו, ונשבע לשרה שלא ירד מעל

שזה 80 אלף בחורי ישיבות, ככה חינוכו אותנו למות בעד המולדת, הלכתי שלוש פעמים לא קיבלו אותי, פגעו בי, אני ישר נעלב, אני נעלב על המקום, יותר אני לא הולך, הלכתי 3 פעמים להתגייס, למות בשביל המולדת זה האידאל היה, ככה למדנו מגיל אפס, הלכתי שלוש פעמים ולא קיבלו אותי וכל פעם אמרו תירוך אחר, יותר אני לא בא, זה פגיעה קשה, זה עלבון, אני עד היום לא מוחל להם.

אז [אברהם אבינו ואליעזר וישמעאל] הלכו להר המוריה, [אברהם] אמר אתה רואה עמוד של אש? מה זה עמוד של אש, מה, אם לא רואים אש אז זה נקרא חמור? אתה היית חמור ונשאת חמור, מי שבשובו בנים חייב לראות עמוד של אש, שובו בנים חייבים לראות עמוד של אש, שובו בנים יורד אש כמו שכתוב בשמחת בית השואבה

[אברהם אמר:] אני רוצה להכיר את הבן, יש לי בן מתוק, כתוב לו ישמעאל יחיה לפניך, כתוב ציפור ביד ולא שניים על העץ, אתה אומר לי יצחק, יצחק, מה אני יודע מה יהיה יצחק? הוא אמר במה אדע כי אירשנה קיבלו 400 שנה, בשביל ארבע מילים במה אדע כי ארשנה, כל מילה מאה שנה, אז פירושו שהוא לא יכול לתקן את הנשמות, הוא כבר לא יכול לתקן, ה' אמר לך, תשתוק, הוא אומר לך לזרעך אתן את הארץ הזאת, תשתוק, לכן קיבלנו את הברכות בתור עשו אפילו שאנחנו עשו אפילו שכולם מחללי שבת, עכשיו יש מיליון ארבע מאות אלף חרדים, עכשיו הודיעו את המספר, עכשיו התגייסו רק 250, הגיעו 200 ועוד מאה, 200 גיוס מלא ועוד מאה גיוס חלקי, 300 התייצבו עכשיו מתוך מיליון ארבע מאות אלף

מראי מקומות והערות

לפני הב"ה על בנו ונתמלא ביתו של ישמעאל מכל טוב ממין הברכות וכשבא ישמעאל הגידה לו את הדבר וידע ישמעאל שעד עכשו רחמי אביו עליו כרחם אב על בנים.

ומצא שם אשתו של ישמעאל ואמ' לה היכן הוא ישמעאל אמרה לו הוא ואמו הלכו לרעות את הגמלים במדבר אמ' לה תני לי מעט לחם ומים כי עייפה נפשי מדרך המדבר והוציאה לחם ומים ונתנה לו עמד אברהם והיה מתפלל

היה יורד אש, וכתוב בגמרא ברכות שירדה אש והם לא ראו, כולם ראו את האש ולא התגיירו, ירדה אש ממש, בירחי כלה ירדה אש, בירחי כלה באו אנשים שעובדים בשדות חורשים זורעים והפסיקו, חודש אחד לא עבדו ולא חרשו ולא זרעו והמלך לא קיבל מיסים אז הלכו להרוג את רבה בר נחמני אז הוא ברח להם בסוף אחד הראש שלו הסתובב אז הוא ישר לו את הראש².

תביא גמרא ברכות דף י"ז עמוד ב', יורדת אש ממש, במשך מאה עמוד ב', קיבלנו מהגאונים שהארון הלך עם הפרות בבית שמש שם הפרות שרו, אולי גם בירוחם הם הלכו, הלכו אחורה והלכו ככה מאה ק"מ אחורה והם שרו כל מה שבקבלת שבת, העיקר זה לשיר, הנה דף י"ז עמוד ב', קיבלנו מהגאונים

שהארון הלך עם הפרות בבית שמש שם הפרות שרו, אולי גם בירוחם הם הלכו, הלכו אחורה והלכו ככה מאה ק"מ אחורה והם שרו כל מה שבקבלת שבת, העיקר זה לשיר, הנה דף י"ז עמוד ב', קיבלנו מהגאונים

תביא גמרא ברכות דף י"ז עמוד ב', יורדת אש ממש, במשך מאה

מראי מקומות והערות

נפקו אב"י ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה, לא הוו ידעי דוכתיה. אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי, אמרי: שמע מינה התם הוא. ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא. נפל פתקא: כל הפורש יאא בנידוי. ספדוהו שבעה יומי, נפל פתקא: לכו לביתכם לשלום.

³ ברכות, דף יז.

אמר רב אשי: בני מתא מחסיא "אפירי לב" ניהו, דקא חזו יקרא דאורייתא תרי זמני בשתא, ולא קמגייר גיורא מינייהו.

תוספות ד"ה: תרי זמני בשתא - אבל בעצרת שאינו אלא יום אחד לא היו כל כך מתאספין ושמא ניסא איתרחיש להו וראיתי בספר העתים שחבר הרב רבי יהודה בר ברזילי ששמע שהיה עמוד של אש יורד מן השמים עליהם בכלה דאלול ובכלה דאדר:

² בבא מציעא פו.

קא מיפלגי במתיבתא דרקיעא אם בהרת קודמת לשער לבן - טמא, ואם שער לבן קודם לבהרת - טהור. ספק, הקדוש ברוך הוא אומר: טהור, וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי טמא. ואמרי: מאן נוכח - נוכח רבה בר נחמני. דאמר רבה בר נחמני: אני יחיד בנגעים, אני יחיד באהלות. שדרו שליחא בתריה, לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה, מודלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה. אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני, סבר גונדא דפרשי הוא. אמר: תינח נפשיה דההוא גברא, ולא ימסר בידא דמלכותא. כי הוה קא ניהא נפשיה אמר: טהור, טהור. יצאת בת קול ואמרה: אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור, ויצאתה נשמתך בטהור. נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא: רבה בר נחמני נתבקש בשיבה של מעלה.

אש, שלומדים תורה יורדת אש, כמו ר' זירא ירד אש ור' אבהו גם ירדה אש כתוב במדרש רבה חלק ב' שר' אבהו היה מוקף באש, ר' אבהו זה כבר אמוראים, היה מוקף באש, חרוזים, שלומדים.

וכשלמד ר' אליעזר ור' יהושע ירדה אש⁴, מה באתם לשרוף לי

שירדה אש מהשמים בזמן ירחי כלה, ירדה אש מהשמים תרי בשתא באלול ובאדר ירד עמוד אש וכולם ראו את העמוד אש בירחי דכלה באלול ובאדר, היה עמוד אש, לומדים בשובו בנים יורד עמוד אש, עכשיו הגעתם מירוחם עשיתם מאה ק"מ יורדת

מראי מקומות והערות

⁴ תוספות חגיגה טו, ע"א

"שובו בנים שובבים" - בירושלמי מפרש למה ארע לו קה ואיקא טפי מקראות שדורש והיה הורג דוברי תורה ואמר כל תלמיד דהנה חמי ליה הנה קטיל ולא עוד דהנה על לבית ועדא הנה חמי טליא קמיה סופרא ואמר מאן אלו עבדיו הקא כו' פיון דהו' שמעין ליה שבקין ואולין וקאמר ליה רבי מאיר מאי דכתיב (וה' ברוך) "את כל אשר לא יזכר למשנה" (איוב מב) ואמר לו שפפל לו כמון והוא השיב שרבי עקיבא דריש ליה בזכות מצות ומעשים טובים ברוך מראשיתו ומייתי ליה "טוב אחרית דבר מראשיתו" ודריש ליה רבי מאיר לאדם שהוליד בנים בילדותו ומתו ובזקנותו הוליד ונתקיימו ואמר לו רבי עקיבא רבך לא קה דרש אלא "טוב אחרית דבר" שהוא טוב מראשיתו [ובין] הנה המעשה אבויא אבי הנה מגדולי ירושלים וביים שבא למהולי קרא לכל גדולי ירושלים והושיבן בבית אחד ולרבי אליעזר ולרבי יהושע במקום אחר מן דאכלין ושתין שרין מטבחין ומרקדים אמרי עד דאלין עסקין בדידהו נעסוק בדידן ישיבו ונתעסקו בדברי תורה ירדה אש מן השמים והקיפה אותם אמר לון אבויא אבא גברין מה באתם לשרף ביתי אמרו לו חס

ושלום אלא יושבין היינו וחוזרין דברי תורה מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים והיו הדברים שמחים פנתינתן מסיני לא באש נתנו אמר הואיל וכה פנה של תורה אם יתקיים הכן הזה לתורה אני מפרישו ולפי שלא היתה פנתינו לשמים לפיכך לא נתקיימו בו ובמקום שיש בגמרא שלנו אחורי הפרגוד יש לשם מאחורי בית קדשי הקדשים עוד איתא התם שיהיה רוכב ביום הכפורים שחל להיות בשבת ושמע כו' ומייתי ההוא דפרק קמא דקדושין (דף לט:) שראה אחד שנשלל הבנים ושלח את האם וכי אייתי נפל וזאת היא דורש רבי יעקב פדמייתי התם ועוד איתא שראה לשון רבי יהודה הנחתום נתן בפי קלב והיינו גברא רבה דקדושין ורבי נתן אומר כשהיתה אמו מעוברת ממנו עברה לפני עבודה זרה והריחה מאותו הפיו ואכלה והיה אותו הפיו מזדעזע בגופה כעכנא ולכסוף חלה מתנוגג ואמרו לו לרבי מאיר רבה אבאיש אול גביה לבקרתיה ואמר ליה חזור קה אמר אי הדרנא מתקבלין אמר ליה והכתיב (תהלים צ) "תשב אנוש עד דכא ותאמר שובו בני אדם" בכה אלישע ונפטר אמר רבי מאיר דומה שמתוך תשובה נפטר וכי מן [דקברוניה] ירדה אש מן השמים ושרפה אותו ואמרו לו לרבי מאיר הא קבר דרבך [אוקיד אתא] וקא פרים גלימיה עליה

היה נביאות וכל זה איזבל הרגה מיליון מאתיים, ולמה הוא לא הרג אותה? כי היא רוקדת בחתונות, הוא מוריד אש, הוא (אליהו הנביא) נכנס פה לבריתות? אתה מכניס אותו לבריתות את אליהו הנביא? אחרי שהוא הרג 850 אנשים ועוד 50 ואתה מכניס אותו לבריתות? אם תשמע את זה בהרב מיארה היא סוגרת לנו את הישיבה, הוא נותן לאלהו הנביא להיכנס, אני לא יודע, 450 הוא רצה, שחט אותם, זה בצומת יגור זה המקום הכי קרוב [של נחל קישון להר הכרמל], איפה שכפר חסידים למדתי, שם הייתי טובל שנה שלמה, עד שראיתי שזה הכל תעלת ביוב אז הפסקתי לטבול שם. רצו 3 מיליארד לטהר את הקישון, לעשות את זה פארק, אבל אף אחד עוד לא..., רצו אנשים חרדים אז הם לא הסכימו.

את הבית? כל הבית היה מוקף בלהבות, שיש בר מצוה יש ברית יורדת אש אז הוא אמר באתם לשרוף לי את הבית? אמרו לא, אנחנו רק לומדים את החומש את הפרשה, אבל הבית בוער באש, אמרו זה לא שורף אל תדאג זה לא שורף כלום, אז רואים בזמן ר' אליעזר ור' יהושע הם באו לברית של אלישע בן אבויה והוא שואל אותו איך קרה לך? הוא אומר כי אמא שלו אכלה בשר טרף, היא עברה ליד כנסיה ובישלו שם בשר טרף והיא הייתה בהיריון והיא הלכה למות אז היא אכלה מהבשר טרף אז מזה יצא אלישע בן אבויה, בגלל שהאמא אכלה בשר טרף בהיריון, אפילו שזה היה פיקוח נפש זה אסור לאכול, אז פה הוא מביא מדרש שיר השירים דף י"ב עמוד ב' שכשאדם לומד תורה יורדת אש,

מראי מקומות והערות

למאן את בְּעִי לְמִקְרָבָה קְדָמִיתָא לְאַבּוּדֵי אוֹ לְרַבָּה אָמַר לוֹן מִיִּקְרַב לְרַבִּי קְדָמוּי וּבִתְרָן כֵּן לְאַבָּא אָמַר לִיה וְשִׁמְעִינוּ לָךְ אָמַר לִיה וְלֹא כֵן תִּנְיִן מִצִּילִין תִּיק הִסְפֵּר עִם הִסְפֵּר מִצִּילִין אֱלִישֶׁע בְּזִכּוֹת תּוֹרָתוֹ:

וְאָמַר לִינִי (פֶּה) הִלְלָה וְגו' (רות ג) לִינִי פֶה בְּעוֹלָם הָאָה שְׂדוּמָה לְלִילָה "וְהָיָה בְּבִקְרָא" לְעוֹלָם הַבָּא "אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל" זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנֵאֵמַר "טוֹב ה' לְכָל" (תְּהִלִּים קמ"ה) "יִגְאָל וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגִאָלְךָ וּגְאֻלְתֶּיךָ אָנֹכִי" אָמְרוּ לִיה אֵין [אָמְרִין] לָךְ בְּהִיא עֲלֵמָא

אחד רצה לטהר את הקישון
מהביוב שהיה שם, אז הם לא
הסכימו כי זה אדם חרדי.
אז היו 60 ריבוא נביאות ומיליון
200 נביאים בכל דור⁵, ואיזבל

אחד רצה לטהר את הקישון
מהביוב שהיה שם, אז הם לא
הסכימו כי זה אדם חרדי.
אז היו 60 ריבוא נביאות ומיליון
200 נביאים בכל דור⁵, ואיזבל

מראי מקומות והערות

משנים ולמה לא נתפרסמה נבואתן שלא היה
צורך לדורות אמור מעתה כל נבואה ששעתה
והיתה צורך לדורות נתפרסמה וכל נבואה
שהיתה שעתה ולא היתה בה צורך לדורות לא
נתפרסמה אבל לעתיד לבא הקדוש ברוך הוא
מביאן ומפרסם נבואתן הלא הוא דכתיב
(זכריה י"ד) "ובא ה' אלהי כל קדושים עמו"
רבי ברכיה בשם רבי חלבו אמר בשם ששם ששם
לישראל ששם רבוא של נביאים כך עמדו
להם ששם רבוא של נביאות ובא שלמה
ויפרסמן שנאמר "נפת תטפנה שפתותיה
כלה":

⁵ מדרש רבה שיר השירים - פרשה ד פסקה
כג
"נפת תטפנה שפתותיה כלה" רבי דרסקא ורבי
ירמיה בשם רבי שמואל בר יצחק ששם רבוא
נביאים עמדו להם לישראל בימי אליהו ר'
יעקב בשם ר' יוחנן אמר מאה ועשרים רבוא
דאמר רבי יוחנן מגיבת ועד אנטפטרס ששם
רבוא עירות ואין לה עירות מקלקלות בקלן
כבית אל ויריחו שאררה יהושע בית אל ששם
היו שני עגלי זהב של ירבעם עומדים כתוב
אחד ואמר (מלכים ב' ב') "ויצאו בני הנביאים
אשר בית אל אל אלישע" נביאים אין פחות

בר' חייא וגם בר' עקיבא יספיקו הכל, הרמב"ם ור' יוחנן, ורב אמי ורב אסי והשל"ה הקדוש, הכל בשעתיים אפשר להספיק את הכל.

עכשיו זה היארציית הכי גדול, של הרמב"ם, צריכים לדעת רמב"ם בעל פה, כתוב בראב"ד⁶ הופיע רוח הקודש בבית מדרשנו, הוא כותב פעמיים הראב"ד, פעם אחת לגבי הדסים שאפילו נקטם ראשו, לולב נקטם ראשו פסול אבל הדס נקטם ראשו זה לא פסול, הרמב"ם אומר כשר הראב"ד אומר שזה פסול, נביא את הרמב"ם זמנים הלכות לולב פרק ח', אז היה רוח הקודש, ירדה אש, הראב"ד היה לו רוח הקודש, 60 ריבוא נביאות היו,

חודש טבת נקרת הצור, [שעל נקרת הצור נאמר 'הנה מקום איתי'] אתי מלבנון כלה, אתי, איפה שכתוב המילה אתי זה חודש טבת, אתי, א' ת' י' זה בדיוק [גימטריא] טבת, טבת זה ט' [-9], ת' 400, וב' זה 411, ברגע שיש לנו 411 אז זה נקראת הצור, ולכן אתי, גדל'ו לה' אתי ונרוממ'ה שמו יחדיו, זה הצירוף של חודש טבת, איפה שכתוב אתי זה חודש טבת.

אנחנו עכשיו בחודש טבת, עכשיו אנחנו כבר בליל י"ז טבת, עכשיו י"ח זה [יארציית] הבני יששכר, י"ט זה קצות החושן וכ' זה הרמב"ם, בכ' צריך לעשות שלוש אוטובוסים לגברים, אוטובוס לנשים תגיד לשלום פוקס [לציון הרמב"ם בטבריה], וגם יהיו

מראי מקומות והערות

א"א כבר הופיע רוח הקודש בבית מדרשנו מכמה שנים והעלינו שהוא פסול כסתם משנתנו סוכה (לב) ודברי ר' טרפון שאמר סוכה (לד) אפילו שלשתן קטומים כשרין ענין אחר הוא ולא שנקטם ראשו והכל ברור בחבורנו ומקום הניחו לי מן השמים]. [השגת הראב"ד - נפרצו עליו פסול א"א רוב עליו פירוש דבעין רוב השיעור שיהא עבותו קיימת:

⁶ רמב"ם הלכות לולב פרק ח

(ה) הדס שנקטם ראשו כשר נשרו רוב עליו אם נשתירו שלשה עליו בקו אחד כשר היו ענביו מרובות מעליו אם ירוקות כשר ואם היו אדומות או שחורות פסול ואם מעטן כשר ואין ממעטין אותן ביום טוב לפי שהוא כמתקן עבר וליקטן או שליקטן אחד אחד לאכילה הרי זה כשר.

השגת הראב"ד - הדס שנקטם ראשו כשר

שער עיזים ואפילו בתחיית המתים יביאו שער עיזים, הקורבנות ימשיכו גם בתחיית המתים, אפילו [אחרי ש]יתחלפו הגופות כי זה דבר שאין לזה כפרה, לקחת ילד ולשים אותו בבית סוהר 12 שנה בבית סוהר והוא רק רוקד⁸, והוא נהיה מלך, [כלומר זה שאחרי 12 שנה בכלא יוסף נהיה מלך זה לא ברכה, שנאמר שבסוף הצער של המכירה והשבוי נמחל על ידי שקיבל את המלוכה, כן] מה יוצא לו ממלך? להיות מלך על כושים, על גויים, מה יוצא לו מזה?.

יוסף יודע שברגע שהוא יודיע לאבא שלו שהוא חי ימותו כל

כולם היו נביאות, כתוב שסרח הייתה נביאה, תביא חומש דברים, סרח רקדה עם הכינור⁷.

הנה כאן (בראב"ד) הופיע רוח הקודש בבית מקדשנו, (לפי הרמב"ם) הדס שנקטם ראשו כשר, והראב"ד אומר פסול, אז הופיע רוח הקודש, פרק ח' הלכה ה'.

עכשיו נקרא את בעל הטורים שהיא נגנה בכינור "עוד יוסף חי הוא מלך במצרים ולו שני בנים מנשה ואפרים", היא נגנה בכינור כי הוא לא האמין הוא אמר זה מישוהו מתחזה כאן זה לא יכול להיות 22 שנה כבר, טבלו את הכתונת בדם ולכן צריך להביא

מראי מקומות והערות

⁷ שפתי כהן בראשית מה, כו

שאמרה יוסף חי כן אמר יוסף לה חיים, ועשו כן לפי שלא היו יכולים לגלות הדבר שעשו נידוי על מי שיגלנה ואפילו השכינה לא גילתה לפי ששיתפוח, אלא אחר שנודע הדבר אמר ותחי רוח ולא גילתה אלא נודע מאליו.

⁸ מְדַרְשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית פו ד

וְהָיָה אִישׁ מִצִּלְתָּהּ, רַבִּי בְרֵכְיָה אָמַר גָּבֵר קָפוּי

פִּירֵשׁ בְּעַל הַמִּתְנַחֵל כְּהִנֵּה

גָּבֵר קָפוּי: אִישׁ מִקְפִּיץ כְּלֹמֶר צִהַל וְשָׁמַח וְלֵב טוֹב מְדַלֵּג עַל הָהָרִים מִקְפִּיץ:

ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי. מאחר שהוא צוה להם ואמר ואמרתם אליו כה אמר בןך יוסף ולא תאמרו יוסף בןך כיצד הם לא יעשו ציוויו כמו שאמר כדי שלא יפוג לבו. אלא הם עשו בחכמה אחרת שאמרו לתינוקות שיאמרו יוסף חי, כדאיתא פרקי רבי אליעזר שאמרו לסרח בת אשר אמרי כך, וזהו לאמר שהם לא אמרו, ולא אמר ויספרו לו אלא ויגידו שהיתה מנגנת ובנגינן היתה מארכת ומבלעת הדבר קודם בהבלעה ואחר כך עשתה ממנו יתד יוסף חי, והיא אחת מעשרה שנכנסו חיים לגן עדן, לפי שהיא אמרה יוסף חי אמר לה יוסיפו לך חיים נצחיים, כמו

הבנים, כי כתוב בפסקתא⁹ למיתה], מה הוא אמר? לא יחיה, הוא רק אמר לא יחיה, [לבן] הוא חיפש באוהל לאה באוהל רחל עוד פעם באוהל רחל, פעמיים, באוהל רחל הוא חיפש, פעמיים, הוא ידע שרחל גנבה את זה¹⁰ אבל היא יושבת על כר הגמל, [כי נהגו ש]אשה נדה אסור לדרוך על הארץ, הם החמירו באשה נדה הגויים יותר מהיהודים, היא אמרה דרך נשים לי אני לא יכולה לרדת מהגמל, היא צריכה לשבת על גמל על חמור על איזה כסא, לשכב במיטה, אסור לדרוך על

[ומביא דוגמה שהקפדה קלה ביותר גורמת מיד

מראי מקומות והערות

⁹ פסיקתא רבתי - פרשה ג

ויאמר ליוסף הנה אביך חולה (בראשית מ"ח א') מי אמר לו שאביו חולה יש אומרים ברוח הקדש ראה ויש אומרים בלהה אמרה לו שהייתה משמשת [את] יעקב כיון שחלה באה ואמרה ליוסף ויש אומרים בנימין הודיעו ויש אומרים קרוסי הושיב יוסף בפלטרין כיון שהרגישו ביעקב שחולה באו והודיעו ליוסף והרי כל שבחו של יוסף שהיה מפליג על כבוד אביו ולא נכנס אצלו בכל שעה שאילולי שבאו אחרים ואמרו לו אביו חולה לא היה יודע אלא להודיע צדקו שלא רצה להתייחד עם אביו שלא יאמר לו היאך עשו כך אחיך (ומקללים את) [ומקללים אמר] יוסף אני יודע צדקו של אבא כל דבריו (גזירותיהן) [גזירות הן] אמר ללבן עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (שם ל"א ל"ב) ומתה אמי ואני בא לומר

שיקללם יקללם ונמצאתי מחריב את כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

¹⁰ מדרש רבה בראשית ויצא

עם אשר תמצא את אלהיך לא יחיה (בראשית לא, לב), ונהגו בן (קהלת י, ה): פשגגה היצא מלפני השליט, (בראשית לא, יט): ונתגב רחל, (בראשית לה, יט): ונתמת רחל. (בראשית לא, לג): ויבא לבן באהל יעקב ובאהל רחל, באהל יעקב שהוא אהל של רחל, (בראשית לא, לג): ובאהל לאה ובאהל שתי האמהות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל, לפיכך באהל רחל שתי פעמים, שהיה מכיר שהיא משמשונית.

הארץ, [ויעקב אמר שמי שהתרפים אצלו] לא יחיה, מתה אמי. שמע, הוא לא רצה להנות שום הנאה מהפגישה.

[ולכן כיון שפחד מהקפדת יעקב] מגיל 17 הוא לא ראה את אבא שלו רק עכשיו בויחי [סמוך לפטירתו, ולפני כן] הוא ראה אותו בפגישה שהוא הגיע, נשקו אחד את השני ויעקב קרא שמע ישראל ה' אחד, הוא לא רצה להנות מהפגישה, הוא אמר יש לי כזה הנאה עכשיו, את ההנאה אני מוסר לקב"ה, שמע ישראל, ה' אחד, הוא קרא קריאת

ויעקב אמר [אחר שראה את יוסף פעם ראשונה] "אמותה [הפעם]", עכשיו מתחילים לחיות, מה זה אמותה? [אלא] הוא אמר עכשיו יהיה עשרה הרוגי מלכות, עכשיו התברר לי שהאחים מכרו אותו אז יהיה עשרה הרוגי מלכות לכפר על המכירה, כי ר' ישכב הסופר יש בזה שם שקי, אז בא חזיר וגרר את הלשון שלו¹¹ כי הוא היה

מראי מקומות והערות

איכא דאמרי כי האי גוונא חזא ואיכא דאמרי לישנא דחוצפית המתורגמן חזא דהוה גריר ליה דבר אחר אמר פה שהפיק מרגליות ילחך

¹¹ קידושין לט, ע"ב

אמר רב יוסף אילמלי דרשיה אחר להאי קרא כרבי יעקב בר ברתיה לא חטא ואחר מאי הוא

צריך לכפר על הלשון הרע שדיבר יוסף, [נראה שמתרץ את השאלה למה היו עשרה הרוגי מלכות, בזמן שרק תשעה אחים השתתפו במכירה, ומתרץ שאחד מהם מכפר על חלקו של יוסף הצדיק עצמו שדיבר לשון הרע על האחים].

כי האחים הם הלכו [אבר מן החי בלי שחיטה כדן] בן פקועה, [כפי שמסביר] האור האחים, או [אכלו בהמות שנעשו על ידי] ספר יצירה, יש גמרא סנהדרין שבראו עגל בספר יצירה¹², כל שבת בראו עגל, בראו עגל בספר יצירה, כתוב בס"ה עמוד ב', אז הוא מסביר שהם (- האחים) בראו בספר יצירה אז לכן הם לא היו צריכים לשחוט את העגל, או זה בן פקועה שזה

רק דרבנן אז יש שאלה אם הם (האחים) חייבים "דרבנן" כי אברהם קיים דרבנן הם אמרו לא, אנחנו פטורים מדרבנן, אז יש פה אלף שיטות.

אז כתוב בס"ה שבראו עגל, רבה ברא גולם אבל הוא לא מדבר¹³, גולם לא מדבר, הוא מנסה לשאול אותנו שאלות הוא אומר אה אתה גולם יאללה תשוב לעפרך, אז יש לו דין רוצח, ר' זירא יש לו דין רוצח, הוא פשוט לקח בן אדם ושחט אותו, כמו רבה שחט את ר' זירא¹⁴, אז הוא גם שחט, אז אומר החתם סופר בחולין¹⁵ אז בעל ההפלאה אומר זה היה סכין מלובנת כי סכין

מראי מקומות והערות

אמר רבא מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי איבסום קם רבה שחטיה לרבי זירא למחר בעי רחמי ואחייה לשנה אמר ליה נתיימר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי אמר ליה לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא

¹⁵ חתם סופר חלין דף ח

וְשִׁמְעָתִי מִמּוֹרֵי הַגָּאֹן הַפְּלֵאָה זַ"ל בְּשִׁמְחַת פֻּרִים הָא דְּפִשְׁטָא לְר"ז דְּחִדּוּדָה קוֹדֵם לְלִבְנָה וּמְרִינָה רַחֵם דְּאִמְרִינָן פֶּרֶק קִמָּא דְּמִגְלָה קָם רַבָּה וְשִׁחְטִיה לְרַבִּי זִירָא וְאֶפְשָׁר שְׁחִטוּ

עפר נפק חטא

¹² סנהדרין סה, ב

רב חנינא ורב אושעיא הוו יתבי כל מעלי שבתא ועסקי בספר יצירה, ומיברו להו עיגלא תילתא, ואכלי ליה.

¹³ סנהדרין סה, ב

רבא ברא גברא שדריה לקמיה דר' זירא הוה קא משתעי בהדיה ולא הוה קא מהדר ליה אמר ליה מן חבריא את הדר לעפרך

¹⁴ מגילה ז, ע"ב

מלובנת אז השחיטה לפני הליבון, נביא שולחן ערוך יורה דעה סימן ט' הוא אומר אם עושים במהירות, צריכים לעשות בכזה מהירות, אנחנו לא כאלה זריזים היום, שהשחיטה תהיה לפני הליבון אבל אנחנו מספק מחמירים, אז בעל ההפלאה אמר מה פתאום רבה שחט את ר' זירא? עוד 60 יום זה פורים, עכשיו זה י"ז, אז כאן בסימן ט' מספרים, סימן שלם, אמר ר' זירא אמר שמואל שזה מותר אבל אנחנו מחמירים, רק אם הוא עושה את זה בשיא שיא המהירות שהשחיטה לפני הליבון, סכין מלובנת שחיטתו פסולה, הרמב"ם אומר שזה כשר, ידע שהיא מלובנת נזהר, רק אם הוא נזהר אם הוא עושה את זה בשיא

המהירות אז חידודה קודם לליבונה, אז עכשיו חידש לנו בעל ההפלאה ר' פנחס מפרנקפורט שהוא שחט אותו עם סכין מלובנת הוא רצה לדעת את ההלכה הוא אמר ר' זירא בא אני אשחט אותך תגיד לי מה ההלכה, תגיד לי מה קודם, קודם הליבון או קודם השחיטה, פשוט הוא רצה ללמוד הלכה, זה היה שיעור בהלכה שיעור ביורה דעה, למדו בפורים שיעור ביורה דעה אז הוא אמר לר' זירא בא אני אשחט אותך לפני כולם ותגיד לי מה קודם, אני אקח סכין מלובנת אני אשים אותה בתוך האש ותגיד לי מה קדם למה, שני סימנים.

אז אנחנו יודעים ש[אליהו הנביא] הוא החיה הצרפית, בן הצרפית זה יונה הנביא, בן השונמית זה

מראי מקומות והערות

עמוד ב' ה"ל אמר רבא בספין מלובנת ודבור המתחיל לשמע מיעה יכול לחיות על ידי ספין מלובן אפילו מגיד. ואם כן איך מת רבי זירא הלא שחטו בספין רותח אלא על קרחד בית השחיטה מרחו רוח וחתך החידוד קדם פניו אש הלבון וכבר מת טרם הבלא. ורבא מירי במגיד שלא במקום סימנים דלא רוח אלא סימנים שטבעם כן ולא שארי פצעים:

בספין רותח שהיה מנח על השלחן בסעודת פורים וידע רבי זירא והרגיש בנפשיה. והנה אף על גב דלחוכא ולשמחת פורים אמרה נראה לי הואיל ונפיק מפומיה דגברא קדישא לא יגע לריק חס ושלום דנדאי אי היה שום מציאות שחיטה רבי זירא לא היה מת על ידי שחיטת רבה עד שהתפלל והתחילו שלא בטבע אלא על קרחד לא היה במציאות שחיטה כיון ששחט בו רב ב' סימנים. והנה ביבמות ק"כ

חיה, אפילו אתה רואה מפרכסת, אתה הולך לשוחט היא מפרכסת עוד חמש דקות, בכפרות אתה יכול לראות את זה שאפילו עשר דקות היא מפרכסת, כל זמן שהיא מפרכסת היא נקראת חיה, היא לא מטמאה, אז פה בערכין פרק ו' פה כתוב אפילו אדם שוחט בהמה הוא יכול להעריך אותה היא יכולה לעמוד על הרגליים גם אחרי השחיטה, אפילו הוא שחט שני סימנים, פרק ה' השוחט שני סימנים או רוב שניים, אפשר לשחוט את כל הבהמה או שוחטים בן אדם הוא יכול לכתוב גט, שחטו אותו אין לו ילדים אשתו צריכה יבום, עכשיו הוא בגיל 40 נולד לו אח, הוא בגיל 40 אז עוד נולדים ילדים אפילו בגיל 50 זוכים עוד לאחים, אם נולד לו אח בסדר, נולד לו אח, הוא בן יום יומיים והוא נפטר אז היא צריכה לחכות 20 שנה עכשיו עד גיל 20 אז הוא כותב מיד גט, שחטו אותו, באו המחבלים, הנח'בה שחטו אותו שני סימנים בבארי הוא כותב מיד גט תוך שניה הריני מגרשך, הוא לוקח

תמונות משנים עברו

חבוקוק, אבל לא שחטו סימנים, הוא נשאר שלם, פה שוחטים סימנים אז זה כבר ממש נס גלוי, שחטו שני סימנים !.

הרמב"ם פוסק גם בנזיקין וגם בערכין בהפלאה וגם בנשים שאפילו שוחטים שני סימנים אפשר לחיות הלאה, אפילו אבנר הוא דקר אותו אז מה יש, עכשיו זה התור שלי, הוא חושב שזה תור, הוא חושב שהולכים לפי תור, אבנר אומר ליואב אתה שחטת אותי, עכשיו אני אשחט אותך, זה שוויון זה חוק השוויון, היום דורשים את הגיוס, חוק השוויון, אז כתוב בהפלאה בערכין אם אדם שוחט בהמה הוא צריך להעמיד אותה, הוא לא יכול, רק אם הוא מעמיד אותה אז היא חיה עוד חמש דקות היא

שם שחטו, נכנסו מחבלים איפה שהתפילה כ"ה חשון בשחרית עם התפילין עם הטליתות אז נפטר אברהם שמואל גולדברג, קופלנסקי גם כן צדיק, משה טברסקי, — ויחיאל חיים הוא עוד חי שנה שלמה עד י"א בחשוון, מחשון עד חשון הוא חי עוד שנה שלמה.

אז אפילו אדם שוחטים אותו הוא יכול לחיות עוד שנה, רבע שעה בטח, אז ר' חיים קנייבסקי פוסק שלכהן מותר להיכנס כי הוא עוד חי, אפילו ירו בו אפילו ככה הוא עוד חי, רבע שעה הוא בטח חי, אפשר להחיות אותו להביא אותו לעין כרם לשערי צדק, אם זה בהר נוף אז אפשר להביא אותו לשערי צדק או לעין כרם, היינו נוסעים לעין כרם, חצי שעה זה לעין כרם, אז כל זמן שהוא מרפרף הדם גם לא מטמא, מטפטף ממנו דם אז הדם לא מטמא כל זמן שהוא מרפרף עם העין אז הוא נקרא חי, אז יש לו עד הרגש חיות, אם יש שני רופאים [ואחד מהם הוא כהן] אז (מותר) [נראה שצריך להיות: אסור] להיכנס, אבל

חתיכת נייר, עט, עט רגיל הוא לא צריך דווקא סופר, הריני מגרשך, שני מילים, הוא מוסר לה בפני שני עדים והיא פטורה מיבום, אז אפילו שחטו את הבן אדם, והוא גם לא הולך לעיר מקלט.

הרמב"ם מביא את זה בארבע מקומות, בערכין, בהלכות טומאות, הנה נביא את הרמב"ם טוב טעם חלק א', שוחטים בן אדם, אז שחטו באגסי [בהר נוף כ"ה בחשוון תשע"ה], הנה נביא דבר בעתו נקרא את אלה ששחטו אותם, הנה תביא דבר בעתו תפתח חודש חשון, כ' חשון, הוא מביא את כל השמות, שחטו בן אדם, בירוחם לא שוחטים, ירוחם מפחדים לשחוט אבל פה שחטו ארבע איש ואחד חי עוד שנה, אז כהן רוצה להיכנס רוצה לישא כפיים לקרוא בתורה, אדם עוד חי, שחטו אותו הוא עוד חי רבע שעה אפילו, הנה כתוב כאן כ"ה מר חשון בשנת תשע"ה היה ברחוב אגסי מתחת לבית שלנו, כבר עברנו שם, אנחנו גר בקצנלבוגן זה מתחת לבית זה היה באגסי שם היה המקווה אז

או"ם מסתכלים עלינו, לא הבנתי
אולי רוצים לעשות פיגוע, בסוף
התברר שהם רצו לתת את זה
לערבים והוא אמר נראה מי מגיע
בלילה, באותו לילה הגיעו כל יום
מאה חבר'ה הגיעו, כל יום 20
מכוניות הגענו, היינו של 4-3
שעות ואז אמרו אנחנו רואים
שרק היהודים מגיעים, הערבים
לא, ובזכות זה.

וגם קבר רחל בזכות שובו בנים
יש קבר רחל, היו הולכים מביתר
ברגל לקבר רחל, רצו לתת את זה
לערבים ועכשיו החומה עכשיו
מבינים מה זה על פי הדיבור,
ככה לא מבינים מה זה על פי
הדיבור, למה צריכים לקבור
אותה באמצע הכביש, כי
הגלויות הולכים צפון לא דרום,
אלא רחל יוצאת ומבקשת
רחמים, עכשיו רואים שזה בתוך
החומה, אם זה היה עוד מאה
מטר זה היה שייך לערבים, רק
שובו בנים היו מגיעים.

אז הרמב"ם מביא בארבע
מקומות שאפילו ששוחטים את
כל הסימנים אדם נקרא חי ואפשר

אם יש רופא אחד [הוא כהן] אז
רופא אחד זה מותר, אבל [אם] יש
כבר רופא והוא בא לעזור לו אז
אפילו שחטו כל הסימנים [מותר עד
שימות ממש], אז פה רואים שאפילו
שוחטים את האדם שוחטים אותו
לגמרי כמו אבנר שחט אותו
לגמרי שחט אותו לכן הוא קבור
במערת המכפלה.

צריכים לנסוע היום למערת
המכפלה, בזכות שובו בנים יש
לנו את המערה, כי הם אמרו לתת
את זה לערבים ואמרו זה שלנו
אנחנו פה 1300 שנה אז אמרו
נראה מי בא, אז בדיוק באותו
שבוע הגיעו כל שובו בנים, היה
שבוע אמרתי לכולם לנסוע,
הגענו 20 רכבים כל אחד חמש,
מאה איש, והיה שם מכוניות של
האו"ם, לא הבנתי מה האו"ם
עושה שם, איזה עשר מכוניות

להעריך את הבהמה צריכים להעמיד אותה על הרגליים ואבנר אחרי ששחטו אותו הוא אומר ליואב עכשיו זה התור שלי, כי הכל הולך לפי תור, צריכים תמיד לעמוד בתור, לא לעקוף את התור לא לדחוף את התור, אז אבנר אומר אתה עכשיו בחומש, יש פה חמש עצמות, פה יש חמש ופה יש 18, זה נקרא חומש, מלמטה יש חמש ומכאן יש 18 אז אם בחמישי ישר מתים אז הוא דקר אותו בחמישי ויואב אמר אני גואל הדם, הוא הגיע לחברון, הוא (דוד) רצה לעשות אותו (את אבנר) רמטכ"ל, כבר נמאס לו מיואב, יואב כבר התחיל לחלוק על דוד, הוא כבר הלך עם אדוניה הלך כבר ככה, גם אחרי אבשלום הוא הלך, כתוב וילך אחרי אדוניה ואחרי אבשלום לא נטה, הוא רצה להצטרף לאבשלום רק הוא פחד מדוד¹⁶, הוא לא היה בטוח מי ינצח, כל עם ישראל היה

עם אבשלום, כל עם ישראל, כולם היו עם אבשלום, אמרו דוד הוא רשע וככה, חושי הארכי, היינו בירכא, ירכא זה חושי הארכי, עכשיו היינו בקבר, לא ידעתי שזה חושי הארכי, לוקחים אותי, היינו שם בצפון אז הגענו לחושי הארכי לירכא, היינו צריכים להעביר את זה לירוחם את חושי הארכי, היינו שם שעה שלמה אמרנו חמש תיקון הכללי בירכא, ירכא זה המקום הכי קדוש, אתה רואה את הים התיכון אתה רואה את הכל, הוא קיבל את זה כי הוא אמר לו לחושי הארכי אתה כבר זקן תעזוב אותי תלך עם אבשלום תגיד לו שאתה הולך עם מי שה' בחר בו והוא הלך עם אבשלום ואז אחיתופל אמר מיד לרוץ, הוא אמר לא מיד, עכשיו זה הכי מסוכן עכשיו הוא דוב שכול, כל זה כתוב במלכים, כל אחד ילמד פרק אחד במלכים, עכשיו נגמור את הבעל ההפלאה,

מראי מקומות והערות

אמר רב יהודה שביקש לנטות ולא נטה ומאי טעמא לא נטה אמר רבי אלעזר עדיין ליחלוות של דוד קיימת:

¹⁶ סנהדרין מט, ע"א

והשמועה באה עד יואב כי יואב נטה אחרי אדניה ואחרי אבשלום לא נטה מאי לא נטה

אדם והוא יכול לחיות הלאה וזה רבה רצה להראות שאפילו ששוחטים בן אדם, עם הכוח של פורים אפשר להחיות כל אחד, עכשיו יהיה פורים עוד חודש ואנחנו נעשה תחיית המתים.

שיעור עשרה בטבת

שיעור זה פורסם בחלקו הראשון בשבוע שעבר מהקלטה לא ברורה כ"כ, וכעת הובא לפניכם השיעור במלואו מהקלטה איכותית

"כי הוא הרב והתלמיד שמחכים מברית העולם להתגלות שלהם"¹⁷, הרב'ה אמר לכולם לעלות לארץ ישראל, הרב'ה ידע כל מה שהולך לקרוא באירופה, ר' אברהם ב"ר נחמן בראש השנה האחרון, בראש השנה האחרון הוא יצא מהמקווה הוא אמר

בעל ההפלאה אמר, בתור בדיחה הוא אמר, בתור פורים תורה, קוראים לזה פורים תורה, בתור בדיחה שכנראה הוא רצה ללמוד הלכות שחיטה, מה רבה שוחט את ר' זירא? אי אפשר להבין את זה, באמת רבה רצה להראות שאפשר לעשות תחיית המתים, כי ר' זירא נכנס לתוך האש, לא רק לתוך האש, אפילו שני סימנים אפילו אז אפשר להחיות אותו, אז רבה רצה להראות את הכוח של ר' זירא והכל שלו, אז הוא אמר בדרך בדיחותא הוא אמר בדיחותא שהוא אמר את זה לחידודא, ליבונא, — ר' זירא בסכין רותח והוא אמר את זה בסעודת פורים חוכא והטלולא הוא אמר את זה בחוכא והטלולא ואנחנו נגיד את זה באמת, נגיד את זה באמת שאפשר לשחוט בן

מראי מקומות והערות

לזכות, ויקים: "אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה כי בא מועד" וזה אשר גם "תרחם" מכון למספר הנ"ל כי נ'חם ה' ציון נ'חם כל ח'רבו'ותיה וי'שם מ'דברה כעדן', וערב'תה כגן' ה' ששון' ו'ש'מ'ח'ה ימצא בה תודה וקול זמרה:

¹⁷ כוכבי אור, חכמה ובינה, מא

כי הוא הרב והתלמיד שהביטו והסתכלו עליהם מיום בריאת העולם עד הנה, ועל ידם יהיה נפעל ונגמר התקון של כל העולמות בתכלית תכלית השלמות, שגם אם לא היה אוכל האדם את עץ הדעת לא היה תקון עולמות כזה ועל כן יתהפך על ידי זה חטאו

שמעון ברגשטין ראש ישיבת ברסלב בני ברק
אמר לי אתה לוקח לי את כולם,
הסדר ריק, כל הבחורים היו 14
בחורים, 7 לקחתי נשאר 7, יצאנו
באחד חזרנו בחמש.

אז הוא אמר שר' אברהם ב"ר
נחמן אמר שעכשיו הולך להיות
שואה איומה ונוראה, כתוב
בכוכבי אור שהולכת להיות
שואה נוראה שלא ישאר זכר מכל
יהדות אירופה, ראיתי גולגולות,
גולגולות, גולגולות, אז אמרו
שהשיסאלך, יש דבר קוראים לזה
שיסאלך, מה זה שיסאלך?
קערות כאלה ששופכים במקווה,
לפני 60 שנה היה שיסלע, היום
כבר אין כמעט, הוא ראה את
השיסאלך הוא חשב שזה
גולגולות ככה הסבירו, אמרו
עליו, אבל הוא ראה, הרב'ה ראה
את הכל הרב'ה ידע את הכל. [כי
את סוד זה שהולכת להיות שואה קיבל ר'
אברהם בן ר' נחמן מהרב'ה (במגילת סתרים,
כך שמעתי)].

כי יש חלון שנקרא תעלומה, כל
זה מביא כאן המגלה עמוקות, 12
חלונות, יש 24 חלונות ברקיע 12,

ראיתי שהולך להיות שואה
נוראה, הוא נפטר בתרע"ט אז
במקווה האחרון הוא עוד הספיק,
זה היה תרע"ח כנראה, כי
בתרע"ט הוא כבר לא הגיע לראש
השנה, הוא היה חולה מאוד,
במקווה האחרון שלו תרע"ח הוא
רואה את כל אירופה מלאה
גולגולות, הוא יצא מהמקווה
הוא ראה שהכל מלא גולגולות,
שהולך להיות שמד נורא, לא
ישאר יהודי אחד בחיים, אז אמרו
עליו שהוא סתם השתגע, כך
אמרו עליו.

כל זה שמעתי מר' לוי יצחק, כי
כל הזמן נסענו 20 מוניות של
שבע, ר' שמעון [כנראה הכוונה לר'

ר' נתן כותב שחנוכה זה בעתיק, באדם קדמון, "ותתפלל חנה על ה'"¹⁸, כי האר"י אומר שכל החנוכה זה על ידי חנה, 800 שנה לפני חנוכה היא כבר ראתה את חנוכה, כמו שמשה ראה את חנוכה, "מחץ מתניים קמיו" הוא ראה את ר' אלעזר [בן מתתיהו בן יוחנן כהן גדול] איך שהפיל מוחץ אותו, תמיד שהולכים לדקור פיל לא לדקור מלמטה כי הוא יכול פתאום ליפול עליך אז על זה

12 שבטים, הנץ החמה השמש יוצאת מחלון תעלומה, תעלומה זה ר' נתן, שדי, [ומחשבים רק את האותיות הפנימיות של המילוי, בלי האות הראשונה כד:]: ש"ן זה 60, יו"ד זה עשר, ו-דל"ת זה 430, 430 ועוד 60 זה 490 ועוד עשר זה 500, ר' נתן זה 500, ר' נתן זה התעלומה הכי גדולה שהייתה אי פעם, כזו תעלומה עוד לא הייתה, הוא כתב כאלה ספרים שאין בעולם כאלה ספרים.

מראי מקומות והערות

בשלמות בחינת תורת ה' ותפלת ה' ממש, שהוא בחינת משפט צדקה וכו' וכו' לשמש פל האור של המנורה הקדושה שהוא אור נר חנכה בבחינת ערכתי נר למשיחי, שהוא בחינת האור האמת המאיר לנו עתה בתוך עמקות התהום וכו'. וכו' שכתוב בפרשת בראשית המובא לעיל (באות נא) שמדבר שם מהארבע מלכיות שהם בחינת תהו ובהו וחשך על פני תהום וכו'. אף ורוח אלקים - דא רוחו של משיח, מרחפת על פני המים, שעל ידי זה עקר התקון והתקנה. ועל ידי זה, ויאמר אלקים יהי אור, ויהי אור כי כל האורות הקדושים שהם בחינת אור המנורה, שהוא בחינת אור נר חנכה, נמשך משם וכו'. ומחמת שחנה היתה צריכה אז להמשיך נשמת שמואל שעל ידו נמשך דוד שהוא בחינת משיח, על פן עלתה בתפלתה לבחינת תפלת ה', שהוא בחינת אורו של משיח שיופך לזה בשלמות כ"ל:

¹⁸ ליקוטי הלכות, חושן משפט מתנה ה, סא וזה בחינת חנכה ואיתא בפגנות שהוא אותיות חנ"ה כ"ו בחינת ותתפלל חנה על ה', כי ותתפלל חנה על ה' זה בחינת תפלת ה' ממש, שהוא בחינת על ה', פמוכן בכתבי האר"י, שגהו סוד שני השמות שבשלוש עשרה מדות שהם ה' ה' שמבאר בזה הקדוש קדמא שלים, בתראה שלים יתיר (וכמוכא בדברינו בזה במקום אחר, עין שם). הינו שה' יתברך כבכול, התפלל בעצמו בשם הראשון שהוא בחינת רחמים פשוטים להמשיך רחמים משם השני שהוא שלים יתיר, שהוא בחינת רחמים גדולים רחמים רבים. וזה השם השני הוא בחינת על ה' וישם הגיעה חנה בתפלתה בחינת ותתפלל חנה על ה'. וזהו בחינת תפלת ה' וכו' ולמשם מוליקין נר חנכה. ועל פן מרמז בחנכה חנה כ"ו שמרמז על כל זה וכו'. כי על ידי תפלת חנה הנ"ל בחינת תפלת ה' הנ"ל נולד שמואל שמשך את דוד, שהוא בחינת משיח שכל התקון יהיה על ידו, כי הוא ישיג

יש על זה משפט בהאג מחר, משפט, כולם מוזמנים, הוא תובע עכשיו - כי המלחמות שיהודה עשה זה היה (ראשי תיבות) פסל, אפולוניוס, זה נקרא פולוניוס, פ', סירון זה ס', וליסיאס זה [ביחד, ראשי תיבות] פסל כי באמת כל היוונים בשר חמורים בשרם, כל היוונים.

[היוונים] הם משלו 180 [שנה] כתוב בגמרא ע"ז עם הפרסים עוד 34, 214, גרה לא יגר, יגר סהדותא, לבן התפלל על שני דברים, שעשו יקבר במערת המכפלה כי מערת המכפלה שיך לוואקף, אנחנו שבע מאות 171 שנה אי אפשר להיכנס למערת המכפלה, מהממלוכים, 1250 עד 1967, עמדנו רק על המדרגה השביעית, שובו בנים תמיד נכנסים לא היה בעיה אבל כולנו עמדנו במדרגה השביעית, אני לא נסעתי אמא שלי פחדה, אמא שלי הייתה חודשים בחופש הגדול בירושלים כל יום לכותל מגיל 4 עד גיל 7 כל יום לכותל, גם הרבנית זוכרת את הכותל היא נולדה בירושלים היא זוכרת את הכותל אבל 717 שנה אי אפשר

התפלל משה שהוא ידקור מהצד לא מלמטה, הוא דקר אותו מלמטה אז הוא קרס עליו, אז אומר רש"י שהוא התפלל על ר' אלעזר, ר' אלעזר הבן של מתתיהו.

כי הקצין ביקש [ממתתיהו לשחוט] חזיר אחד, הוא ביקש חזיר אחד, תשחט לי חזיר, הוא שחט שש -) הם המפקד וחיליו שם כמו חזירים), למה [דווקא] שש? כי הוא שחט אחד והיה לו חמשה ילדים הוא שחט עוד חזיר, אם כבר נשחט, ולכן [חנוכה] זה מהדרין מן המהדרין, הוא ביקש אחד ושחטו שש, אז

שעה כל שניה.

כי יוסף זה גימטרייה אנטיכוס -
(156), ו'רבינו נחמן בן שמחה' זה
גימטרייה אחשורוש (- 821), לכן
כתוב לקדקד נזיר אחיו, כתוב
וטרף זרוע אף קדקד, בברכה של
משה, זה חידוש של המגיד
מקוזניץ שקדקד מרמז לשני
צדיקים אז למי זה מרמז? איך
יודעים מי השני צדיקים? קדקד,
מה זה שייך קדקד לשני צדיקים?
הוא אומר פשוט, כמה זה קד?
104, כמה זה צד"י? [שזה המילה
צד"ק] בלי [האות] ק', צדי בלי ק' זה
104, יוצא שיש פה שני צדיקים
קדקד נזיר אחיו.

ושבט גד שם חלקת מחוקק ספון,
אצלם בלב תמיד נמצא משה
רבנו, מהיום שנולד גד נולד מהול
אומר רש"י.

אז לכן יש שני צדיקים, קדקד זה
גימטרייה שני צדיקים בדיוק, כל
אחד יעשה את החשבון בבית,
יקח עט ועיפרון ונייר ויעשה
חשבון איך קדקד זה שני צדיקים,
מי שלא יודע חשבון ילך לכיתה
א' ללמוד חשבון.

היה להיכנס למערת המכפלה,
717, רק במדרגה השביעית ושם
זה המקום האמיתי.

מערת המכפלה צריכים לנסוע כל
יום, עכשיו יסעו למערת
המכפלה כולם, עכשיו כבר 12
יגיעו ב1, 2 יגמרו תיקון הכללי
יהיו בחלחול, עכשיו כל הערבים
ישנים, אפשר להגיד שלוש תיקון
הכללי, אחרי זה ותיקין, שעה
התבודדות, עכשיו הודיעו ששכם
יהיה פתוח 24 שעות, היום
הודיעו ב12 בצהריים שצבי
סוכות הנכד של סוכות הוא פתח
את שכם הוא דיבר עם ישראל כץ
והוא אישר שר הביטחון שאפשר
להיכנס 24 שעות, יהיה שם
שמירה יהיה שם הכל, מה זה לא
נותנים להיכנס? מה זה? זה דבר
פרטי שלנו זה של שובו בנים,
צריכים להיכנס שם כל רגע כל

השואה מה היה בזמן רבנו, אז הוא אמר בשום אופן לא, ועשו ועידת ברמודה מערב פסח ליל הסדר עד 16 במאי והם אמרו אין מה לעשות, הטייסים התחננו, עכשיו קראתי את זה, הטייסים התחננו שצריכים להפציץ את אושוויץ, הטייסים ראו, הם טסים, בתי חרושת בתי זיקוק מפעלים של אטום מפעלים של טילים, אמרו (להם) את אושוויץ אסור לכם לפוצץ, אמרו להם לטייסים, עכשיו ראינו אותם, אז הם היו בגיל 20 שנגמר הם היו בגיל 20 אז לפני שש שנים הם היו בגיל 90, קיבלנו הוראה לא לפוצץ את אושוויץ, קיבלנו הוראה ממש, זה הייתה הוראה זה היה פקודה, פקודה זה פקודה אין מה לעשות, כל אחד צריך לציית לפקודה...

אז רבנו ראה את הכל, ר' נתן ראה, לכן קדקד נזיר אחיו שאנחנו אומרים אצל יוסף הצדיק, גם אצל יעקב וגם אצל משה, שהוא זכה לקדקד הוא זכה לשני הצדיקים כי ר' נחמן זה גימטרייה אחשוורוש, ור' נתן זה

זה החידוש של המגיד מקוזניץ שזה שני צדיקים, לקדקד נזיר אחיו שזה היה שני הצדיקים (-) מדבריו בתחילת השיעור מובן ששני הצדיקים הם הרב'ה ור' נתן) שהם מכניעים את כל הסיטרא אחרא, כל אומות העולם, כמו שאמר פרנקלין [רוזוולט] (-) נשיא ארצות הברית בתקופת השואה) הוא אמר שום יהודי לא יכנס לארצות הברית, שום יהודי, אמרו לו עכשיו משמידים 20 אלף יהודים ליום, היה רשימה מדויקת, [-] כל יום כמה רוצחים, כל יום, רשימות מדויקות היו, ובמצרים היה עיתון ערבי פרסם כל יום כמה יהודים נרצחים וכולם ידעו, רוזוולט ידע כל יום כמה כמה, באוקראינה היו הורגים מאה אלף ליום, באומן הרגו 30 אלף ליום, באומן עצמה, אחרי זה הרגו עוד שש אלף יהודים עם סוסים, תפסו אותם [-] בגן והביאו סוסים רמסו אותם, רמסו את כל אלה שנשארו, 30 אלף, צריכים לקרוא את השואה, עכשיו זה לילה ארוך, עכשיו 12 עד שש אפשר לקרוא את כל הסיפורים על

בכתובות ס"ב עמוד ב', פעם לא ראה את העמודא דנורא לכן הוא נפטר היה שגגה היוצא מפי השליט.

כי אדם מגיע לבית צריך לראות עליו עמודא דנורא אחרי שהוא למד שבוע שלם, זה גמרא מפורשת זה כבר לא חסידות זה לא ברסלב, זה גמרא מפורשת, ס"ב עמוד ב' בכתובות, זה כתוב בגמרא, שאדם בא לבית צריך לראות עמודא דנורא, למדת תורה שבוע לא ישנת לא אכלת, עמודא דנורא.

הרב'ה אמר על ר' לייב מקוסטנטינר [חמיו של תלמידו ר' יודל]

גימטרייה אנטיוכוס, כי ר' נתן זה יוסף הצדיק כמו שכתוב בסוף כלאים¹⁹ סוף כתובות שרב הונא הגיע מבבל הוא רצה להיקבר במערה של ר' חייא, אז יוסף הצדיק אמר לר' יהודה וחזקיה תזונו טיפה.

כי שיהודה היה מגיע הביתה היה עליו עמודא דנורא²⁰, שאדם מגיע הביתה אחרי שבוע אז ראו עליו עמודא דנורא, כל זה כתוב

מוראי מקומות והערות

קביל עלוי מתיב ליה, אמרין כמה דלא קביל עלוי מתיב ליה כן זרעיתיה לא פסקה לעולם, ויצא משם, והיה בן שמונים שנה ונכפלו לו שניו.

²⁰ כתובות ס"ב ע"ב

יהודה בריה דר' תיא חתניה דר' יצאי הוה אגיל ויתב בבי רב וכל פי שמישי הוה אתי לבייתיה וכי הוה אתי הוה קא חזי קמיה עמודא דנורא, יומא חד משכתייה שמיעתא פניו דלא חזי ההוא סימנא אמר להו רבי יצאי פפון מפתו שאלמלי יהודה קנים לא ביטל עונתו הווא פשגגה שיוצא מלפני השליט ונת נפשיה.

¹⁹ תלמוד ירושלמי מסכת כלאים מב, ע"ב

כד דמך רב הונא ריש גלותא אסקוניה להכא אמרי אן אני יהבין ליה. אמרין ניייתנייה גבי רבי חייא רובא דהוא מן דידהון. אמרין מאן בעי מיהב ליה. אמר רבי חגי אנא עליל יהיב ליה. אמרו ליה עילתך את בעי דאת גב סב ואת בעי מיעול מיתב לך תמן. אמר לון יהבון משיחתא ברגליי ואין עניית אתון גרשין. עאל ואשכח תלת דנין, יהודה בני אחריו ואין עוד. חזקיה בני אחריו ואין עוד. אחריו יוסף בני ישראל ואין עוד. תלת עינוי מסתכלה איה, אמר ליה אפיך אפיך, שמע קליה דר"ח רובא אמר לרב יהודה בריה נפיש לרב הונא יתיב ליה, ולא

שאמרו עליו שראו עמודא דנורא, הרב'ה אמר זה אמת, ר' לייב קוסטנטינר הגיע לרבנו²¹, עכשיו הצדיקים בשמים כבר יודעים את האמת, הם רואים, מראים להם את האמת הם רואים את הטעות שלהם, אז הוא בא אמר לרב'ה לא ידעתי מי אתה, אז ר' יודל זה הנכד שלו, אמר תקרב את

הנכדים שלי, כל הרב'ס השאירו עשירות השאירו חסידויות, שולשלות, [אבל לר' לייב שהיה צדיק עצום] לא נשאר כלום אז הרב'ה קירב את ר' יודל דרך החלום הזה.

[על] ר' לייב קוסטנטינר היה עמודא דנורא, כי הוא נפטר באוניה בדרך לארץ ישראל.

מראי מקומות והערות

²¹ שיח שרפי קודש - חלק ב שב

הטובים, אולם את הפירות השאיר פאן בעולם, ומשום כך יש לבניו גדלה, והם רבנים גדולים, אולם אני לקחתי עמי לעולם הבא גם את הפירות, ומשום כך אין להם לבני שום גדלה, על פן אבקשכם שתקרבו אותם אליכם, וכן הוה, שנתקרבו בניו לרבנו.]

רבי לייב מטרעסטינעץ, חותנו של רבי יודל, בא אל רבנו בחלום, ובקשו שיקרב את בניו, (כמובא בספר פרפראות לחכמה סימן צו; הובא לעיל בח"א אות ריח), ואמר לו אז בחלום: "רבי נחום מטשערנובל לקח עמו לעולם האמת את הקרן משכר מעשיו

יצחק טרוויצר ישב על החוף ואמר תהילים, קרא ליקוטי מוהר"ן ליקוטי תפילות ואמר אני יושב על החוף יבוא מישהו ויקח אותי, עברה בת מלך שהייתה בדרך לארץ ישראל, ראו במשקפות ראו מישהו על החוף תראו מי זה, אז אמרו זה אחד שרוצה לנסוע לארץ ישראל, שיעלה לאוניה, זה היה יצחק טרוויצר.

אז כתוב שרב פפא ראו עליו עמודא דנורא, על ר' יהושע בן לוי היה עמודא דנורא, כל הצדיקים הגדולים היה עמודא דנורא שהפריד בינו ובין העם, כתוב שיש רק אחד בדור או שניים בדור.²³

אז צריכים לדעת שעל רבינו היה עמודא דנורא! כמו שהקברן של הרב'ה סיפר לר' יצחק לבל,

אז ר' לייב מקוסטנטין²² הוא נפטר בדרך [לארץ ישראל] אז תמיד זורקים את המת לים לא מתייחסים אליו, שמו אותו על קרש וככה הוא נסע לאיזמיר ושם

מוראי מקומות והערות

²³ תובות יז, ע"א

²² שיח שרפי קודש - חלק ה תפג

אמרו עליו על רבי יהודה בר אילעאי שהיה נוטל בד של הדס ומרקד לפני הכלה ואומר כלה נאה וחסודה רב שמואל בר רב יצחק מרקד אתלת א"ר זירא קא מכסיף לן סבא כי נח נפשיה איפסיק עמודא דנורא בין ידיה לכולי עלמא וגמירי דלא אפסיק עמודא דנורא אלא אי אחד בדרא אי לתרי בדרא א"ר זירא אהנייה ליה שוטייתה לסבא ואמרי לה שטותיה לסבא ואמרי לה שוטייתה לסבא רב אחא מרכיב לה אכתפיה ומרקד אמרי ליה רבנן אנן מהו למיעבד הכי אמר להו אי דמיין עלייכו ככשורא לחיי ואי לא לא

רבי לייב מטרעסטינעץ וצ"ל חותנו של רבי יודל וצ"ל נפטר על הספינה בדרך לנסע לארץ ישראל, ונקבר באמצע הדרך צמוד לקבר צדיק בסתר אחד שהיה שד"ר מארץ ישראל ונפטר בעיר באמצע הדרך לאסוף מעות, והשאיר צאצא שפשיאע ארון עם נפטר ומעליו יורח עמודא דנורא וקברוהו ונטמינהו אצלו. וקשנפטר רבי לייב ונסעו אנשי הספינה לקברו בעיר הסמוכה הבחינו תושבי העיר בעמוד אש החופה עליו, וקברוהו ליד הצדיק הנסתר בצנאותו. (וע"ע בח"ב, סעיף ש').

הוא קם, אלישע החיה אותו אמר, אתה לא יכול לשכב על ידי, להיקבר ליד הציון של רבנו זה הדבר הכי גדול בעולם, אתה לא יכול להיקבר לידי והוא קם רץ הביתה והביא את חנמאל בר שלום שהיה [העד].

עוד יום ירושלים נכבשת, ויצאה בת קול ירמיה הנביא תלך עכשיו לחצר המטרה מחכה לך חנמאל בר שלום בן דוד שלך הוא ימכור לך שדה, במקום לקנות במיליון דולר תקנה את זה בעשר אלף דולר, אמר אבל עוד רגע כובשים את ירושלים, [ושוב אין שווי לקרקע זו,

שהוא התפלל בברדיצוב בבית כנסת של ר' לבל הוא בכה נורא, על מה אתה בוכה? יש לך כזה רב'ה, אני הקברן, לא יודע מי קבר אותו, עד היום מי קבר את רבנו, אומר פתאום ראיתי אור עמודא דנורא²⁴ הסתנוורתי לא ראיתי את הרב'ה בכלל ואז פתאום העמודא דנורא חלף ואז ראיתי את הרב'ה שוכב בקבר מסודר, מישהו סידר אותו.

אז ר' נתן זה כמו רבנו, כמו שכתוב על ר' שלום בעלה של חולדה שקברו אותו אז הוא נגע בקבר של אלישע בהר הכרמל אז

מראי מקומות והערות

²⁴ שיח שרפי קודש - חלק ב קסט

מעשה מרבכם וכבר לא תבכו, וספר לו שאביו היה מאנשי החברא קדישא בעיר אומאן בעת פטירתו של רבנו. ובפטירתו לא שנו מפל סדר הללויות ואנשי החברא קדישא טפלו בגופו הקדוש עין בימי מוהרנ"ת סימן סו ועל אבי הטילו להניח את רבכם בקבר. וספר אבי שבעת שאחז ברבנו להניחו בקבר פשהגיע סמוך לקרקע התגלה לפניו פתת פתאום אור גדול מאד ולקחו אותו מידו ואמר "מי הניח אותו על הקרקע איני יודע אני לא שמתיני". וקשספר לי אבי זאת צנה עלי שלא אחזיק במחלוקת עם חסידי ברסלב משום מעשה זה שהיה לו. וסיים השמש ואמר לרבי ליב: "אם בן מדיע הנכם בוכים מאחר שהיה לכם רבי קדוש כזה".

בעיר אומאן היה בית הפנסת שונבה על ידי "רבי קלמן", שהיה מנגידי ועשירי עיר אומאן עוד בזמן רבנו, והיו מכנים את הבית הפנסת הגה בשם "רבי קלמן'ס קלויז", ורבי ליב מקאסטאנטין לעת זמננו קשלא היה פבר בכחו לכוא מהעיר להקלויז של אנ"ש, היה יושב שם בקלויז של רבי קלמן, וגם משום ששם היו מחממים היטב את הבית הפנסת, מה שאין בן בקלויז אצלנו שהיה קר מאד. ושם עסק בעבודת ה' בקמת חצות וכו' וכו' ובכחיות וצעקות פדרכו פקדש, פעם פשראהו השמש של הקלויז בוכה בעת תפלתו עבודתו, פנה אליו ואמר: למה הנכם בוכים: כי חשב שבוכה על מעוט פרנסתו וכו', אני אספר לכם

רבע שעה ללכת מאחרי כל הארמון, זה לא עושים ליד הארמון, עוד רבע שעה ללכת ואחרי שהוא ישב שם חצי שעה עד שהוא נרגע הוא רצה לחזור הוא כבר לא יכל לחזור, לא נתנו לו, הוא לא יכל, לצאת אפשר להיכנס אי אפשר אז הוא הגיע לכניסה הראשית אז הוא פגש את דריוש וכורש המאבטחים שלו, אמר אפשר להיכנס? אני המלך, אמרו המלך אמר אפילו אם אחד יגיד אני המלך, לפתוח לו את הראש, (שיהיה לו ראש פתוח, תמיד צריך שיהיה ראש פתוח...), בלשצאר פתחו לו את הראש, זרקו לו מנורה בראש פתחו לו את הראש, אז

וענו: עכשיו זה עשר אלף עוד 70 שנה זה יהיה שווה מאה מיליון, עכשיו תקנה את זה תראה לכולם שחוזרים אחרי 70 שנה.

לכן כתוב שלוש פעמים 70 שנה, פעמיים בכ"ה, כי 70 אחד זה בתחילת מלכות בבל ואז בלשצאר עשה משתה הוא שתה אלף כדי יין, אלף כדי יין זה לא כל כך נורא, אפשר גם לשותות אלפיים, אז על כל פנים אחרי זה הוא רץ לשירותים מסכן, רץ לשירותים היה צריך שלוש קומות לרדת, כל קומה זה 50 מדרגות, 150 מדרגות הוא קפץ את זה בקפיצה אחת הוא היה צריך למהר אבל שירותים זה עוד

הכסא שלו יאללה כנס לצינוק, הוא נכנס לצינוק עוד 37 שנים הוא היה בצינוק, ושהוא יצא [ואמרו לו שאביו נבוכדנצאר מת] הוא לא האמין שהוא מת, [לכן] גררו אותו על מיטה של חבלים בכל העיר, קראו לו אויל מרודך, מרודך זה שם האליל, הפסל, ואויל זה אבא שלו, ואחרי זה בלשצאר דור שלישי, שלוש פסיעות.

ושתי אמרה ארבע פסיעות, המחלוקת בין ושתי ואחשוורוש כמה פסיעות עשה נבוכדנצאר, כי הוא התחיל לרוץ ולא צריכים לרוץ צריכים ללכת לאט, הוא שמע שהוא כתב למלך חזקיה ולירושלים ולא ללוקי חזקיה, אלוקי ירושלים, הוא אמר לא ככה כותבים, כותבים אלוקי ירושלים וירושלים וחזקיה בסוף, אז הוא רץ שלושה פסיעות ויש אומרים ארבע, בא מלאך עצר אותו, המלאך גבריאל, אם היה עושה עוד פסיעה אחת לא היה לנו את הבית השלישי, על כל פסיעה נחרב בית, יש לנו שלוש פסיעות שלוש דורות.

בלשצאר הוא היה אבא של ושתי, ושתי אותיות יתוש היא הייתה גלגול של יתוש, פעמיים נחש, יתוש זה פעמיים כי היתוש עוקץ כל היום, נחש עוקץ פעם בחיים.

אז המחלוקת בין [אשחורוש וושתי היה ש] אחשוורוש אמר שהוא -) נבוכדנצאר הסבא של ושתי) פסע שלוש פסיעות, כתוב בילקוט שמעוני אז זה שלוש מלכויות, מלכות אחת זה נבוכדנצאר אחרי זה אויל מרודך.

קראו לו אויל, הוא ישב על הכסא שלו [בשבע שנים שנבוכדנצאר היה בהמה, וכששחזר להיות אדם הוא אמר לבנו:] מה אתה יושב על הכסא [המלכות] שלי? כי זה כסא של המלך, שבע שנים ישב על הכסא של אבא שלו, לא התבייש, [נבוכדנצאר באותם 7 שנים] הוא היה שור היה ראם היה פרה, אולי פרה ושור ביחד, אז [אחרי 7 שנים] הוא יצא, נהיה בן אדם, הרים את העיניים לשמים נהיה בן אדם אחרי שבע שנים של עבודה קשה נהיה בן אדם הוא ראה את אויל יושב על

אז כל זה לומדים עכשיו, עכשיו תליה.

כי הגרמנים הם הולכים עם העניבה הפוך, ברסלב בכלל לא הולכים עם עניבה אבל ליטאים הולכים, קוראים לזה שוואנץ, הולכים עם החבל למטה אבל אצל הגרמנים הולכים עם החבל למעלה, זה אותה עניבה בדיוק, אז זה היה שמואל גולדברג, זה היה ערכים, ערכים זה היה? וולס, היה וולס הוא היה בחור בן 18 ושמו אותו על כסא אבל עניבה עם החבל למעלה, לא עם החבל למטה, צריכים תמיד עניבה עם למטה, הליטאים הולכים עם למטה אבל הגרמנים רוצים למעלה, תמיד למעלה, למעלה, ואז העמידו אותו על השולחן ואמרו מה הבקשה האחרונה שאתה מבקש? אמר להניח תפילין, עוד שניה תולים אותך עוד שניה אתה כבר נחנק אבל בשנייה אחת להניח תפילין, ומה תעשה עם התפילין? אני רוצה להגיד יהי רצון, הוא עוד שניה הוא כבר תולים אותו הוא רוצה רק תפילין, שניה, והוא מתחיל להגיד את ה"לשם יחוד

יהיה פורים, כל זה גמרא בדף י"א עמוד ב' במגילה כל אחד צריך, יש לילה גדול עכשיו, בשש בדיוק מתחילים הודו, 6:36 זה הנץ, אחרי זה אפשר לישון עד 7 וחצי, זה 13 שעות, הרב'ה לא אמר לא לישון אבל לישון אחרי ותיקין לא לפני ותיקין, הרב'ה לא אמר חייבים ללמוד 24 שעות אבל תלמדו 16 תישנו 8.

אפשר ללמוד 16 זה הכל סיפורים, תמיד אני אומר על הנחש לדלג, הנחש עם השבע ראשים לדלג וגם על הטיגריס לדלג, יש סיפור על טיגריס מפחיד נורא, היינו במוסקבה הלכנו במוסקבה רציתי לקחת אותך לשדות שם, הלכנו לשירותים השארתי את המזוודות בחוץ אמרתי הרב'ה שומר, זה לקח רבע שעה, זה כביש ראשי, הכל נשאר, המזוודות, הרב'ה חי וקיים, הרב'ה, ר' נתן, מי שנסע את כל הנסיעות שהק.ג.ב אומר בפעם הבאה אתה הולך לסיביר, בפעם הבאה אתה על כיסא חשמלי, פעם הבאה יהיה לך חבל

אומר הסירי יינך מעלייך, הוא שאל באורים ותומים יצא לו שכרה, ראיתי שאת שכרה, היא אומר לא, זה כשרה, אתה לא יודע לקרוא, תלך לכתה א' תלמד א' ב', לא אדוני, אז אומר החיד"א בגלגול הקודם אני הייתי יעל ואתה היית חבר, לכן כתוב רחב פי על אויבי, שהיית חבר בגלגול הקודם ועלי, ויעל, כל אשה כשרה תהיה הכהן הגדול כי

קודשא בריך הוא ושכינתיה" והוא מתחיל להגיד "חיים ארוכים" הוא לא גומר, כמו שוכו בנים לא גומרים.

כמו חנה מתפללת, מתפללת, לא גומרת, [עלי הכהן] הוא אומר יאללה כבר כמה שמפניה שתית? כמה יין שתית? מילא בשלצאר שתה אלף כדים, כמה היא שתתה מאה כדים? 3 שעות היא כבר לא זזה, סימן שהיא שתתה יין, הוא

מעלייך, תפסיקי עם היין, תפסיקי
 כבר עם היין שלך, וחזק מזה הוא
 זקן בן 98, אין לה שום רחמנות?
 אשה אין רחמנות, תדע לך, לכן
 בכלל לא כדאי להתחתן, אשה זה
 דבר בלי רחמנות, זקן בן 98 רוצה
 ללכת הביתה לישן לנוח לאכול
 ארוחת ערב והיא כבר מחזיקה
 אותו 4 שעות, אתה רוצה ילד
 תגידי ילד, אני רוצה ילד תלכי
 הביתה, תמשיכי, צריכים לשמור
 (על המשכן) יש פה מנורה מזהב
 מזבח מזהב, הכל מזהב שם, יכנס
 מישו יגנוב את זה, צריך לסגור
 את זה יש שם מנעולים, והיא
 מחזיקה אותו בלי רחמנות, לא
 ראיתי כזו אשה בחיים שלי, זה
 חוצפה, זה חוצפה ממש, ארבע
 שעות היא מתפללת, לא
 מפסיקה, משוגעת גמורה, הוא
 אומר לה תזרקי את היין, כמה יין
 שתית? הוא לא יודע כמה יין היא
 שתתה, אולי עשר שמפניה, 20
 שמפניה.

בלשצאר שתה אלף ולא קרה
 כלום, זה היא אומרת
 לאחשורוש, אבא שתה אלף
 בקבוקים אלף כדים, לא ראו,

מי שאשה כשרה היא תהיה הכהן
 הגדול, יעל נהיית הכהן הגדול כי
 היא לא פחדה מסיסרא, עכשיו זה
 עשרה בטבת אז יש אומרים שזה
 היה בעשרה בטבת שהיא דקרה
 אותו, ו"תבורך מנשים יעל,
 מנשים באוהל תבורך" שאם
 האשה צדיקה היא יותר גדולה
 משרה רבקה ולאה, אז אומר
 (הרא"ש?) יותר גדולה ולכן זה
 אותה גימטרייה, שרה, רבקה וכו'
 זה 1086, אשת חבר הקיני זה
 1086, אשת 701, (חבר) 210, (יחד
 זה) 911 ועוד (הקיני) 175 זה 1086.

ואותו דבר אחשורוש, אחשורוש,
 שני ש' זה 600 ועוד ר' זה (ביחד)
 800 ועוד שני ו' וח' זה עוד 20,
 820 עוד א', נשאר א', מה עושים
 עם א'? א' זה צריך להתחלה, ה'
 מתחיל [את התורה] בב' אומר
 השפת אמת למה ב'? כי לא טוב
 להיות אחד, צדיק אחד ה' לא
 רוצה, תמיד צריך שניים, תמיד
 צריכים שני צדיקים, אדם [לבד]
 חושב אני הצדיק אני ככה, בסוף
 הוא מת בקיצור ימים.

אז עלי אמר לה הסירי יינך

אצלך שתית טיפלה, כזה טיפלה, אתה מדבר שטויות, ככה אומרת הגמרא במגילה, אתם לא לומדים מגילה אתם נגד מגילה, בסדר, ושתי מתוכחת עם אחשורוש מה קרה לך? שתית טיפלה יין תראה איזה שטויות אתה מדבר, הוא אמר על זה אני לא מוחל לך, מילא לא באת אני מוחל לך, ככה אומרת הגמרא, הכל הוא מחל לה, אבל זה שהיא אמרה שהוא לא יודע לשתות, שהוא שתה טיפלה והוא מדבר שטויות, עכשיו אני תולה אותך, על זה אין מחילה, גוי אתה יכול להגיד לו רוצח, (אבל לא) אתה לא יודע לשתות.

אני הייתי ב—הם שיחקו ביליארד אז אני שפכתי על הארץ עשיתי כמו ריינר הוא שתה עם חושב ושפך הכל על הארץ, חושב (- גורבצ'וב) לא הרגיש הוא היה שתוי טוב, 15 כוסות הם שתו או 15 בקבוקים, הוא שפך על הכל ואז הוא אמר לו מה אתה רוצה? אמר אני רוצה ויזה לפולין, יאללה ויזה לפולין, זה שטויות, הנה מרים טלפון ויזה

לפולין, מה אתה רוצה? אני רוצה לבוא לרוסיה [ולפתוח חברת תיירות לרוסיה], זה צריכים אישור מהקרמלין ואז הוא הגיע לאמריקה וחזר ריינר, התחיל להניח תפילין, חזר בתשובה, אני חושב שאפילו הוא התחתן עם גויה, ואז אמרו לו מי יבוא לרוסיה [לטייל]? פה היו שמים מחטים תחת האצבעות, היה [-] קומוניסטים, אמרו [לרוסים] יש אחד צבי אריה רוזנפלד הוא מחפש לנסוע, הוא מיד לקח 20 חברה [ונסע לאומן], יצא ראש העיר בעצמו, כל אומן הייתה מקושטת בפנסים, הגויה לא הסכימה להכניס אותם, אז בא ראש העיר פתח את הדלת, ראש העיר היה שתוי קצת לא יודע למה פתח את הדלת את השער הראשי, שאנחנו באנו חשבנו שזה שני מתים, שצ'צ'יק הגיע הוא ראה אותו (-) את הר' נחמן בן של מורינו הרב) שוכב עם מנחם גרשון פרידמן, נתתי את החלאט שלי, לך היה חלאט? או לך נתתי? והוא היה לו חלאט שלו, הוא ראה שני מתים שוכבים בתכריכים הוא נבהל הוא רצה

מתפילת ה' "ותתפלל חנה על ה'" היא עלתה על ה' כי חנוכה זה באדם קדמון, ר' נתן כותב בסוף מתנה ה' שזה המנורה שראה משה, החנוכיה שמדליקים זה המנורה שראה משה בשמים שהיא כולה של אש, מטבע של אש, חנוכיה של אש והוא גם ראה את הלבנה, זה היה ראש חודש אז הוא ראה את הלבנה אז עכשיו אנחנו מסיימים את ההילולא של ר' נתן כל אחד יסע לחברון.

נשיר את השיר ידידות של רבנו.

**שְׁעוֹר קְדוּשָׁא רַבָּה, שַׁבַּת
קָדֶשׁ פָּרִשְׁת וַיְחִי, שַׁבַּת
הַכְּרֻכּוֹת, שַׁבַּת חֻק.**

אז הִיְתָה אַחַת, קָרָאוּ לָהּ סִיסָאִי.
היא קפצה מהגג. לָמָּה היא קפצה
מהגג? היא התאבדה כפשוטו,
קפצה מהגג, Jumped off the
roof. היא כִּנְרָאָה הִיְתָה שׁוּבוּ
בָּנִים. [פֻּנְהָ לְחַתֵּן אֶרֶל וְלַחַתֵּן צוּקָר: תִּגִּיד
לְאִשְׁתָּךְ שְׁלֹא תִגִּיעַ לָפֶה, שְׁלֹא תִקְפֹּץ גַּם כֵּן
מהגג, גַּם אֶתָּה.]

אז לָמָּה היא קפצה מהגג? תִּבְיָאוּ
גִמְרָא בְּבֹא בְּתָרָא. אז הגמרא בִּדְךָ

לברוח, פתאום התעוררתם, כי
אותך רצו לשלוח לרומניה אז אני
לא ידעתי מה להגיד להם, הוא
אמר להם לרומניה הרכבת מגיע
בשש, לקייב היא תגיע בארבע,
הוא אומר בחמש נכנס החג אז
לקייב אפשר, לרומניה, אז
הסכימו, הרוסים הכי תמימים
שבעולם וככה הגעתם לפנינו,
בחג הסחתי דעת, ממש בשנייה
האחרונה כבר אחרי הבדלה
התחלתי קצת לדאוג, פתאום
אתה מגיע חי וקיים, חבל שאין
לנו את הנסיעות האלה של פעם
שהיה כל נסיעה זה היה מסירות
נפש כפשוטו לא ידענו אם, אמרו
לי בוולאז'ין תשאיר גט על תנאי,
אמר לי חבשוש תשאיר גט, בסדר
עכשיו נשאיר גט אחרי 120.

אז צריכים לדעת כל מה שנעשה
בעולם זה מונהג על ידי רבינו ועל
ידי ר' נתן, הם הרב והתלמיד
שמחכים עליו מבריא את העולם
והם יעשו את התיקון האמיתי
לכן צריכים ללמוד כל יום שעה
ליקוטי הלכות, ועכשיו ללמוד
על חנוכה, עכשיו היה חנוכה
שחנוכה זה אור אין סוף זה נמשך

וּמִתָּה.

אָז (שְׁמוּאֵל) [אולי צ"ל: ר' יהודה] הִגִּיעַ לְנִהְרָדְעָא²⁵, וְהוּא דָּרַשׁ אֶת זֶה וְאָמַר שֵׁישׁ הָרֶבֶה שֶׁהֵם עֲבָדִים פֹּה. אָז בָּאוּ לְרֹגֶם אוֹתוֹ בְּאַבְנִים. מִפֶּה הוֹכָחָה שֶׁהֵם הָיוּ שׁוֹבֵי בָּנִים, כִּי הֵם הָרִימוּ אֲבָנִים עֲנָקִים לְזֶרֶק עַל שְׁמוּאֵל. אָז הוּא אָמַר עֲלֵיהֶם: אִם אַתֶּם שׁוֹתֵקִים – אָז בְּסֹדֶר, אֲבָל אִם לֹא, אֲנִי אֶכְרִיז עֲלֵיכֶם שְׁכַלְכֶם מִמְּזֵרִים. אָז הֵם מִיד הוֹרִידוּ אֶת כָּל הָאֲבָנִים וְזָרְקוּ אֶת זֶה לְנֶהֱר, וְהֵם סָתְמוּ אֶת הַנֶּהֱר עִם זֶה. פֶּשְׁחֹר הָיָה לוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת עֲבָדִים אוֹ אַרְבַּעַת אֲלָפִים עֲבָדִים, וְכֻלָּם נִטְמְעוּ בַּמִּשְׁפָּחוֹת כִּהְנָה. הֵם כָּלָם הִתְחַתְּנוּ עִם כִּהְנוֹת, הֵם נִטְמְעוּ בְּתוֹךְ מִשְׁפָּחוֹת הַכִּהְנָה.

וְלָמָּה זֶה קָרָה לְבֵית חֲשִׁמוֹנָאִי שֶׁהֵם כָּלָם הוֹכְחָדוּ? אוֹמֵר הַרְמִבָּ"ן עַל הַפְּרָשָׁה שְׁלֹנִי. [תְּבִיאָה מִקְרָאוֹת גְּדוּלוֹת, תְּבִיאָה אֶת הַכָּחוֹל מִהַסְּלוֹן – זֶה עוֹד שְׁתִּי מִטֶּר לִלְכֹּת שָׁם, זֶה יוֹתֵר קָל לִקְרֹא (פֻּנָּה לְרֵב סְכוּת: אוֹ שֶׁתְּבִיאָה מִהַבֵּית שֶׁלָּךְ זֶה יוֹתֵר קָרוֹב, אֶפְשָׁר לִקְפֹּץ מִהַמְּרִפְסֵת) אִם אוֹמֵר

ג: אוֹמֵר שֶׁהוֹרְדוֹס הָרַג אֶת כָּל בֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי, וְנִשְׁאַרָה רַק יִלְדָּה אַחַת, וְהִיא עֲלָתָה לִגָּן וְהִיא קִפְצָה וְאָמְרָה: כָּל מִי שֶׁיָּבוֹא וַיֹּאמֶר שֶׁהוּא מִבֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי – אָז הוּא עָבַד. וְזֶה גִמְרָא גַם בְּקִדּוּשֵׁין דְּף ע: הַגְּמָרָא אוֹמֵרֶת: כָּל מִי שֶׁיִּגִּיד שֶׁהוּא מִבֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי – הוּא עָבַד, כִּי הוֹרְדוֹס הָרַג אֶת כָּל בֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי, וְלֹא נִשְׁאַרָה רַק יִלְדָּה אַחַת, וְהִיא גַם כֵּן קִפְצָה מִהֶגֶג

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

²⁵ כל הסיפור בקידושין דף ע' ע"ב (כל העמוד) עיי"ש.

וְאִזְנֵנוּ, רָצִינוּ לְהַסְפִּיק לְהַגִּיעַ לְאַרְצֵיִיט שֶׁל
הַמְּגִלָּה עֲמוּקוֹת, וְהַגִּעְנוּ לְלִי'נֶסֶק. וּפְתָאוֹם
רוֹאִים שְׁמָה אֶת שְׁמֵעוֹן הָרוּשׁ, הַבֵּן שֶׁל שְׁלוֹם.
הָיָה לוֹ בְּדִינָה בְּרִית לְבֵן שְׁלוֹם. לֹא יוֹדֵעַ אִיזוֹ הוּא
הַגִּיעַ לְשָׁם - אִין יְהוּדִים שְׁמָה בְּכָל הָאָזוֹר.
פְּתָאוֹם רוֹאִים אֶת שְׁמֵעוֹן הָרוּשׁ. הוּא פְּנִיָּאָה
הַתְּפִלָּה חֻק שֶׁהֵרֵב יְהִי סְנֵדְק, אָבֵל רָצִינוּ
לְהַסְפִּיק לְהַגִּיעַ לְאַרְצֵיִיט לְמִגְלָה עֲמוּקוֹת. אָבֵל
הַמִּוֹחֵל הָיָה צְרִיד לְהַגִּיעַ מִצְרִיד, וְרַב בְּשֵׁשׁ הוּא
הַגִּיעַ.

אַחֲרֵי זֶה הָיִינוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶצֶל אֲבִרָהם זוֹלְדֵן,
הַמְּשַׁפָּחָה שְׁלוֹם הָיָה זוֹלְדֵן. זוֹלְדֵן גִּמְטְרִיא אוֹמֵן,
וְזֶה הָיָה בַּפֶּעַם הַשָּׁנָה שֶׁהָיִינוּ בְּפוֹלִין. הָיִינוּ
פַּעַמִּים: הָיִינוּ בִּי"ג אָב וְאַחֲרֵי זֶה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.]

אִזְ רַק מִי שֶׁמְבִית דָּוִד יְכוֹל לְקַחַת
אֶת הַמְּלוּכָה. 'לֹא יִסּוֹר שַׁבָּת
מִיְהוּדָה', וְלָכֵן הֵם נִעְנְשׁוּ שֶׁלֹּא

הַרְמָבָּ"ו:] לָמָּה הוֹכַחְדוּ כָּל בֵּית
חֲשֻמוֹנָאִים? כִּי הֵם לָקְחוּ אֶת
הַמְּלוּכָה, וְהֵם לֹא הָיוּ מְבִית דָּוִד.
עַל הַפְּסוּק 'לֹא יִסּוֹר שַׁבָּת
מִיְהוּדָה' (בְּרֹאשִׁית מ"ט י'), שֶׁהַמְּלָכוֹת
יְכוֹלֶה לְהִיּוֹת רַק לְמִי שֶׁהוּא מְבִית
דָּוִד, וְהֵם לֹא הָיוּ מְבִית דָּוִד. הָיָה
אֲסוּר לָהֶם לְקַחַת אֶת הַמְּלוּכָה.

[פֶּנָּה לַחֲתוֹ אֶרֶז: אֶתָּה מְבִית דָּוִד. אֶתָּם גַּם כֵּן
מְבִית דָּוִד - מְשַׁפָּחַת קִנְפֶּלֶר - הֵם נִכְדִים שֶׁל
הַמְּגִלָּה עֲמוּקוֹת, אִזְ אֶתָּם גַּם כֵּן מְבִית דָּוִד.
עֲכָשׁוּ הָיִינוּ שָׁם בִּי"ג אָב, הָיִינוּ בְּלוֹבְלִין, וְנִפְלָתִי,
שֶׁבְרַתִּי אֶת הֵד. אִזְ צִפְנִיָּה לָקַח אוֹתִי לְבֵית
חוֹלִים בְּקֶרְקוֹב, וְהַחֲלִיפוּ לִי יָד - עָשׂוּ לִי יָד
חֲדָשָׁה וְשָׁמוּ לִי גָבֶס. וְהָרֹפֵא אָמַר: עֲכָשׁוּ
תַּצְטְרֹף לְלַקֵּחַ עִם הַגָּבֶס חֲצִי שָׁנָה. אָבֵל הָיִיתִי עִם
זֶה שַׁבַּת אַחַת, וְאִזְ כְּבֹר יוֹסֵף שְׁנִיּוֹק חֲתָה לִי אֶת
זֶה וְהוֹרִיד אֶת זֶה. קִבְּלָתִי יָד חֲדָשָׁה.

לוקחים את השמונה, חותכים אותו לאמצע - נעשה שתי אפסים. אחרי זה חותכים אותו לארך - נעשה שתי שלוש. אז זה גימטריא שש מאות - קרקר.

אז איך זה פאה? אומר האריז"ל: פאה גימטריא 86, שזה אלקים. ואלקים במלוי גימטריא 300: אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם - גימטריא שלש מאות. כפול שתיים - שתי פאות - זה שש מאות, גימטריא קרקר.

אז איך משה גימטריא חזק? כי חזק (115) חזק (115) זה פעמים, אז זה 230. ונתחזק - אז יש שם עוד חזק (115) במלה ונתחזק. אז שלש פעמים חזק (115) $3 \times 115 = 345$ זה גימטריא משה. ונשאר 'ונת' - אז

נשאר כלום מהחשמונאים, אפלו שהם היו צדיקים, כי היה אסור להם להיות מלכים.

[פונה לחתן ארול: תלמד את זה עם אשתך. איפה אתה גר? יש לך ש"ס בבית? צריך שיהיה ש"ס בבית. אם לא - תקח ממהורים שלך. תלמד אתה גם את הגמרא בכבא בתרא דף ג: וגם קדושין דף ע:]

עכשיו זה 'שבת חזק'. חזק גימטריא משה. איך חזק גימטריא משה? כי חזק זה 115, ומשה זה 345. אז איך זה גימטריא משה?

מסתדרים, כמו שקרקר גימטריא פאה. 'וקרקר כל בני שת' (במדבר כד יז). איך קרקר גימטריא פאה? קרקר זה שש מאות. כל פאה זה שלש מאות, כי פאה זה 86.

לְלוּיָהּ? פְּרָשִׁים פְּרוּשׁוֹ טְנָקִים,
פְּרוּשׁוֹ מִיָּגִים. מִמָּתִי לִוְקָחִים
טְנָקִים לְלוּיָהּ? הוֹלָכִים לְלוּיָהּ –
לִוְקָחִים טְנָקִים? אֶלָּא יוֹסֵף
הַתְּכוֹנֵן לְמַלְחָמַת עוֹלָם. הוּא
הַתְּכוֹנֵן שֶׁהוֹלֵכֶת לַהֲיוֹת מַלְחָמַת
עוֹלָם בְּלוּיָהּ שֶׁל יַעֲקֹב, וְצָפוּ הַגִּיעַ
לַהֲלָחֵם אֹתוֹ – צָפוּ בֶּן אֱלִיפַז, כִּי
עָשׂוּ לֹא רָצָה לוֹתֵר עַל מַעֲרַת
הַמִּכְפֶּלֶה.²⁶

מֵרָאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בְּכָל מָקוֹם שֶׁתִּרְצוּ, מִקְּבֵל אֲנִי שְׂאִינִי נִכְנָס
לְקַבֵּרֶת אֲבוֹתַי, שְׂאִינִי נִכְנָס לְקַבֵּר אֲבוֹת
אֶלָּא שְׁלֹשָׁה אֲבוֹת וְשְׁלֹשׁ אִמָּהוֹת, שְׂנֵאמַר
שָׁמָּה קָבְרוּ אֶת אֲבֹתָם וְגו', וְאוֹמֵר (לְהֵלֵךְ
נ ה) בְּקַבְרֵי אֲשֶׁר כְּרִיתִי לִי – כִּי הוּא פּוֹסֵק.
וַיִּתְּנוּ שְׂרָמִי לָהֶם בְּאִמְרוֹ וְשָׁמָּה קָבְרִיתִי אֶת
לֵאָה, שֶׁכָּבֵד הַחַיִּיק הוּא בְּמַעֲרָה, וְאָמַר זֶה
כְּנֶגֶד עָשׂוּ שְׂלֹא יַעֲרַעַר הוּא וּבְנָיו בְּקַבְרֹתָם
לִטְעֹן שֶׁהַמַּעֲרָה שְׁלֹו, כִּי הוּא הַבְּכוֹר וְהוּא
הָרָאִי לְהַקְבֵּר עִם אֲבוֹתָיו, וְאֵף עַל פִּי
שֶׁהֵלֵךְ אֶל אֶרֶץ אַחֲרֵת יִהְיֶה נוֹשָׂאִים אוֹתוֹ
מִשָּׁם בְּאֲשֶׁר יִשְׁאוּ בְנָיו אֶת יַעֲקֹב כִּי יֵרָצָה
לְהַקְבֵּר עִם אֲבוֹתָיו הַקְּדוּשִׁים וּלְיַחַד אֶתֶם
בְּקַבְרָהּ, וְאִם יִקְבְּרֻ שָׁם עָשׂוּ לֹא יִקְבֵּר שָׁם
יַעֲקֹב, כִּי אֵין לִשְׂתֵּי מִשְׁפָּחוֹת בֵּית קַבְרָה
אֶחָד. וְהוּא גַם בֶּן מֶה שְׂאֵמַר בְּקַבְרֵי אֲשֶׁר
כְּרִיתִי לִי, שֶׁכָּבֵד פָּרָה לוֹ הַקְבֵּר לְהַחַיִּיק בּוֹ,
וְזֶה טַעַם וְיַעֲלֵ עֲמוֹ גַם רֶכֶב גַם פְּרָשִׁים (לְהֵלֵךְ
נ ט), כִּי יֵדַע דָּוִד עָשׂוּ וּבְנָיו, וְכֵן הָיָה מַעֲשֵׂהוּ,
כִּי מִצִּינֵי בִסְפֵר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְיוֹסֵף בֶּן גּוֹרִיוֹן
(הוּא סִפְר יוֹסִיפֹן) וְזוֹלָתוֹ מִסְפָּרֵי
הַקְּדָמוֹנוּיֹת, כִּי בֶּא צָפוּ בֶּן אֱלִיפַז בֶּן עָשׂוּ
וְעָשָׂה עִמָּהֶם קִטְטָה, עַל זֶה עַד שֶׁעָרְכוּ

וְנָתַתְּ, וְהָקוּ"ף זֶה יוֹסֵף, וְהָת"ו זֶה
מִרְמָז שֶׁהוּא מֵאִיר לְמִטָּה מַעֲשָׂה
טְפָחִים. יוֹסֵף מֵאִיר לְמַתַּחַת
לְעִשְׂרָה טְפָחִים.

אֲזַ חֻק חֻק וְנִתְחַזֵּק – גִּימְטְרִיא
מִשָּׁה יוֹסֵף.

אֲזַ כְּתוּב בַּפְּרָשָׁה: 'וַיַּעַל עֲמוֹ גַם
רֶכֶב גַם פְּרָשִׁים' (בְּרַאשִׁית נ ט).
בְּשִׁבִּיל מֶה יוֹסֵף לָקַח פְּרָשִׁים

²⁶ כֵּתֵב הַרְמֵב"ן: 'שָׁמָּה קָבְרוּ אֶת אֲבֹתָם
וְאֶת שָׂרָה אִשְׁתּוֹ שָׁמָּה קָבְרוּ אֶת יַצְחָק
וְאֶת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וְשָׁמָּה קָבְרִיתִי אֶת לֵאָה'
(בְּרַאשִׁית מט לא) וְטַעַם שָׁמָּה קָבְרוּ אֶת
יַצְחָק – שְׁלֹא אָמַר קָבְרִיתִי בְּעִבּוֹר הַיּוֹת
עָשׂוּ עֲמוֹ בְּקַבְרֵת אֲבִיהֶם, וְלֹא יֵרָצָה עֲתָה
לְהַזְכִּירוֹ, וְעוֹד שְׁלֹא יַצְטָרֵף עֲתָה לְהַאֲרִיךְ
לֵאמֹר שָׁמָּה קָבְרָנוּ אֶת יַצְחָק וְשָׁמָּה קָבְרוּ
אֶת רִבְקָה אִשְׁתּוֹ, כִּי לֹא הָיָה הוּא בְּקַבְרֵת
אִמּוֹ, וְהַזְכִּיר לָהֶם בְּצוּאָתוֹ הַמַּעֲרָה
וְהַנִּקְבְּרִים בָּהּ לְגַדֵּל הַמָּקוֹם כְּדִי שִׁיִּדְרֹזוּ
לְקַבְּרוֹ שָׁם, וְאָמַר אֲשֶׁר קָנָה אֲבֹתָם אֶת
הַשָּׂדֶה לְאַחֲזָת קֶבֶר לְהוֹדִיעַ כִּי אֲבֹתָם צִוְּהוּ
שִׁיְהִיָּה הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית הַקְּבֵרוֹת לָהֶם
לְאַחֲזָת עוֹלָם, אֲבָל לְמִטָּה (נ ג), כְּשֶׁאָמַר
וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּמַעֲרַת שָׂדֶה הַמִּכְפֶּלֶה אֲשֶׁר
קָנָה אֲבֹתָם לְאַחֲזָת קֶבֶר, נִתְפַּן הַכְּתוּב
לְרַמֵּז כִּי בְּעֵקֶב וְשִׁלְמָה פִּנְתָּ הַצִּדִּיק, כִּי
לְשִׁלְשֵׁתָם קָנָה וְלֹא יִקְבְּרוּ בָּהּ עוֹד אִישׁ,
וְעַל כֵּן לֹא צִוְּהוּ יוֹסֵף שִׁיקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּמַעֲרָה
עִם אֲבוֹתָיו. וְרִאִיתִי בְּמִכְלִיתָא לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (בְּשַׁלַּח ט) שְׂאֵמַר לָהֶם
יוֹסֵף: וּכְשֶׁאַתֶּם מַעֲלִין אוֹתִי, קָבְרוּ אוֹתִי

שְׁבוּעַ שְׁלֹם כָּל יוֹם בָּאִים שָׁם מֵאָה
אִישׁ. אֲזַי הֵם הִחְלִיטוּ שְׂאֵי אִפְשָׁר
לְהַעֲבִיר אֶת זֶה לְעַרְבִים.

וְגַם קָבַר רַחֵל – שׁוֹבֵי בָנִים פִּתְחוּ
אֶת זֶה. הָיוּ הוֹלְכִים בְּתוֹךְ הַיְרִיּוֹת
עִם תִּינוּקוֹת עַל הַכְּתָפִים. נִחְמָן
[צוּקֶר] לָקַח אֶתוֹ אֶת נִפְתָּלִי עַל
הַכְּתָפִים, וְגַם בֶּן שְׁשׁוֹן לָקַח אֶת
נִפְתָּלִי שְׁלֹו עַל הַכְּתָפִים. וְהִלְכוּ
בְּתוֹךְ הַיְרִיּוֹת, וְהַעֲרָבִים הָיוּ יוֹרִים
כִּי חֲשָׁבוּ שֶׁזֶה חִילִים, וְהַחֲמִילִים
הָיוּ יוֹרִים כִּי חֲשָׁבוּ שֶׁזֶה מַחְבָּלִים.
וְהֵם רָצוּ בְּתוֹךְ הַיְרִיּוֹת. אַחֲרֵי זֶה
מִצְאוּ פֶתַח מֵאַחֲרֵי בִקְבָר, אֲזַי
נִכְנְסוּ מִשָּׁם. וּפְתָאוּם שָׁמָּעוּ
צִעְקוֹת בַּחוּץ. אֲזַי בָּאוּ וְרָאוּ
שֶׁנִּכְנְסוּ. אֲזַי הֵם רָאוּ שֶׁלֹא מוֹכְנִים
לְוֹתֵר עַל זֶה, וְחִיָּבִים לִפְתֹּחַ אֶת

הַעֲרָבִים עַד הַיּוֹם לֹא מוֹכְנִים
לְוֹתֵר עַל מַעֲרַת הַמִּכְפֶּלֶה. בְּזִכּוֹת
שׁוֹבֵי בָנִים – זֶה פְתוּחַ גַּם מַעֲרַת
הַמִּכְפֶּלֶה וְגַם קָבַר רַחֵל פִּתְחוּ
הַיּוֹם. בְּזִכּוֹת שׁוֹבֵי בָנִים. זֶה הָיָה
בְּשָׁנַת תִּשְׁמָ"ג, שְׁאִמְרָנוּ לְנִסְעַ
שְׁבוּעַ שְׁלֹם – כָּל יוֹם מֵאָה אִישׁ,
עֲשָׂרִים רַכְבִּים, עֲשָׂרִים וַחֲמִשָּׁ
רַכְבִּים. וְנִסְעָנוּ כָּל יוֹם. כְּשֶׁהִגְעָנוּ
לְשָׁם, רָאִינוּ שִׁירָה שֶׁל רַכְבִּים שֶׁל
הָאוּ"ם, אָבָל לֹא יָדַעְנוּ מֶה הֵם
רוֹצִים. רָאִינוּ אוֹתָם, רָאִינוּ אֶת
הַשִּׁירָה שֶׁל הַרַכְבִּים שֶׁל הָאוּ"ם
עוֹמְדִים שָׁם. אַחֲרֵי זֶה הִתְבָּרַר
שֶׁהֵם בָּאוּ לְרֹאוֹת אִם יְהוּדִים
מְגִיעִים לְשָׁם אוֹ שְׁאִפְשָׁר לְהִבִּיאַ
אֶת זֶה לְוִקָּה, לְעַרְבִים. כִּי הֵם
אָמְרוּ שִׁיְהוּדִים לֹא בָּאִים לְשָׁם.
וְאֲזַי הֵם הִגִּיעוּ לְרֹאוֹת, וְהֵם רָאוּ

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֶת אָבִיו אַחֲרֵי קִבְרוֹ אֶת אָבִיו, בֹּא לְרִמּוֹ
שֶׁלֹא מֵת אֶחָד מִכֻּלָּם בְּמִלְחָמָה וְלֹא בְּדֶרֶךְ,
שֶׁעָמְדָה לָהֶם זִכּוֹת הַנְּבִיא וְזִכּוֹת יוֹסֵף
שֶׁעָלוּ עִמּוֹ, וְלֹא צָוָה יוֹסֵף בְּאִשְׁרֵי צָוָה אָבִיו
לְשֹׂאת אוֹתוֹ לְקָבְרוֹ בְּאֶרֶץ עֵתָה, כִּי לֹא
יִנְחִיחוּהוּ בֵּית פְּרָעָה, כִּי לְכָבוֹד הוּא לָהֶם,
וְעוֹד שָׂאִם יִלְכוּ עִמּוֹ אֲחִיו וּבֵית אָבִיו יִגְּלוּ
וְיִגְּנוּ אֲנָשֵׁי הָאֶרֶץ אֶת כָּל אִשְׁרֵי לָהֶם, וְאִינָנוּ
דֶּרֶךְ כְּבוֹד שִׁילִיכֻהוּ שָׁם אַחֲרֵיהֶם. [וְכֵן הִבִּיאַ
הַאֲבִירָנָל עַל בְּרֹאשִׁית מִט פִּסּוֹק כֵּט]

מִלְחָמָה, וְתִגְבֹּר יֵד יוֹסֵף וְתִפְשׁוּהוּ עִם
מִבְּחַר גְּדוּדָיו וְיִבְיֹאֵם מִצְרַיִם, וְעָמַד שָׁם
בְּתִפְסִיכָה כָּל יְמֵי יוֹסֵף, וּבְרַח מִשָּׁם בְּמוֹתוֹ
וְהִלָּךְ לְאֶרֶץ פְּאָנֶפְטִיא וּמִלָּךְ עַל פְּתִים
בְּרֹמָא, וּבִסּוֹף הַמֶּלֶךְ עַל כָּל אֶרֶץ אִיטָלְיָא,
וְהוּא אִשְׁרֵי מִלָּךְ רֹאשׁוֹן עַל רֹמָא, וְהוּא אִשְׁרֵי
בְּנֵה הַחֵיכַל הָרֹאשׁוֹן וְהַגְּדוֹל מֵאִשְׁרֵי נִבְנוּ
בְּרֹמָא, וְגַם רְבוּתֵינוּ (סוּטָה יג) הִזְכִּירוּ מִזֶּה
הַעֲנִין מִקְטִּטָּה עֲשׂוֹ בְּמַעֲרָה. וְהַכְּתוּב
שְׁאִמְרָנוּ בְּכָאן (לְהֵן נ יד) וְיִשָּׁב יוֹסֵף
מִצְרַיִם הוּא וְאֲחִיו וְכָל הָעָלִים אֶתוֹ לְקָבַר

זֶה. אַבְרָבְנָאֵל אוֹמֵר בְּפֶרֶק ל"ה²⁷
שְׁיִנּוּאָר זֶה עַל שֵׁם צָפוֹ, כִּי יֵשׁ
יְגוּאָר - זֶה נָמַר, טִיגְרִיס. אֲנַחְנוּ
חֶבְרוֹן. יְנוּאָר - זֶה עַל שֵׁם צָפוֹ.

✽ מְרִיא מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ✽

וְקִארְטָאגִינָה, וְאַחֲרֵי כֵן בְּרַח צָפוֹ מִשָּׁם
וַיָּבֹא בְּאַרְצֵי הַכְּתִימִים הָיָא אֶטְלִיא, הוּא וְכָל
אֲנָשִׁיו, וַיִּקְבְּלוּ אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה רַבָּה
וַיִּשְׁמְעוּהוּ לְשׁוֹר צָבָאָם וַיִּלָּחֶם בְּגִדְדִי
אֶפְרִיקָא וְקִארְטָאגִינָה וַיִּנְסוּ מִפָּנָיו, וְכֵן
כָּבַשׁ אֶת בְּנֵי תוֹבֵל הַיּוֹשְׁבִים בְּפִישׁ"א,
וְהָיָה הַכְּתִימִים בְּרִאוּתָם הַצְּלָחוֹתָיו
בְּמִלְחָמוֹת וְכָל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ
הַמְּלִיכִיָּהוּ עָלֵיהֶם וַיִּקְרָאוּ אֶת שְׁמוֹ צָפוֹ
גִּיאָנוֹ"ס, כִּי צָפוֹ הָיָה שְׁמוֹ וְהֵם קְרִאוּהוּ
גִּיאָנוֹ"ס שֶׁרְצוֹנָם לֹמֵר שְׁטוּרְנָ"ו, כִּי כְּנֻהוּ
בְּשֵׁם פּוֹכֵב שֶׁבִּתְאִי שֶׁהָיוּ עוֹבְדִים בְּיָמִים
הָהֵם, בְּחֻשְׁבָּם שֶׁהָיָה בּוֹ כַּחַו וְרוֹחַנִּיּוּתוֹ,
וַיִּמְלֹךְ עַל הַכְּתִימִים חֲמִשִּׁים שָׁנָה בְּבִקְעַת
קִנְפִּיאגִינָה, וְהוּא הָיָה הַמֶּלֶךְ הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר
מָלַךְ בְּאִיטַלְיָה, וְכִפִּי דַעַת רַבִּים
מִהַמְּסַפְּרִים הוּא אֲשֶׁר בָּנָה גִּינוּב"א וַיִּקְרָאָהּ
עַל שְׁמוֹ, וְנִקְבַּר שָׁמָּה הָיָא קְבוּרַת גִּיאָנוֹ"ס
הַיְדוּעָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

²⁷ פְּרוּשׁ הָאֶבְרָבְנָאֵל עַל יִשְׁעֵיהּ - פֶּרֶק לָהּ
פְּסוּק יוֹכָן נֹאמַר אֲנַחְנוּ הִנֵּה גוֹי הָאֲרָצוֹת
הֵם תָּמִיד בְּתִנוּעָה נְעֻתִקִּים מִפָּה אֶל פֶּה,
וְאִם הָיוּת אִיטַלְיָה אֲרִצֵּי הַכְּתִימִים וּמִבְּנֵי יוֹן
בְּרִאוּתָהּ וּבְתַחֲלַת הַבְּרִיאָה וַיְמִי הַמִּבּוּל,
מִי הַמוֹנֵעַ שֶׁאַחֲרֵי כֵן בְּאַרְצֵי הַיָּמִים בָּאוּ
עַמִּים מִבְּנֵי אֲדוּם וְנִתְּנִישְׁבוּ בָּהּ, כָּל שָׁכֵן
שֶׁבָּרַח מִצָּאֵנוּ לָזֶה סִמּוֹ גְּדוֹל בְּדַבְּרֵי יוֹסֵף
בֶּן גּוּרְיוֹן, שֶׁכָּתַב שֶׁכָּאֲשֶׁר עָלוּ יוֹסֵף וְאַחִיו
מִמִּצְרַיִם לְקַבּוֹר אֶת יַעֲקֹב אֲבִיהֶם וְחִיל
גְּדוֹל מִהַמְּצַרִּים עִמָּהֶם, יָצְאוּ אֲלֵיהֶם
בְּדֶרֶךְ אֱלוֹפִי עָשׂוּ וַיִּלָּחֲמוּ עִמָּהֶם וַתִּכְבַּד יָד
יוֹסֵף עָלֵיהֶם, וַיִּלְכֹּד אֶת צָפוֹ בֶּן אֱלִיפָן בֶּן
עֲשׂוֹ וְאֶת בַּחֲרִיוֹ וַיְבִיאֵם אֲסוּרִים מִצְרַיְמָה,
וַיִּבְרַח צָפוֹ וְאֲנָשָׁיו מִמִּצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אֶל
אֶפְרִיקָא, אֶל אֲגִינָה"ס מֶלֶךְ קִארְטָאגִינָה
וְאֶפְרִיקָא וְקָבַל אֶת צָפוֹ בְּכָבוֹד גְּדוֹל
וַיִּשְׁמְעוּהוּ שׁוֹר צָבָאוֹ, וְהָיָה צָפוֹ לֹחֶם
מִלְחָמוֹת הַמֶּלֶךְ כְּנֻגַּד הַכְּתִימִים הֵם אֲנָשִׁי
אִיטַלְיָה, שֶׁהָיוּ אוֹיְבִים לְאֲנָשִׁי אֶפְרִיקָא

הִלְכְנוּ בַּגְּזֵלִים, הִלְכְנוּ לְחַפֵּשׁ
טִיגְרִיסִים, אָבֵל לֹא מָצְאָנוּ אוֹתָם.
כִּנְרָאָה הֵם שָׁמְעוּ שְׂשׂוּבוּ בָנִים
הִגִּיעוּ – אִזּוּ הֵם בְּרַחוּ. טִיגְרִיס זֶה
אֲרִיָּה. הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת בְּחוּלִין נֹט:
טִיגְרִיס זֶה אֲרִיָּה. הַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת:
טִיגְרִיס אֲרִיָּא דְּבִי עֵילָא, שֶׁהוּא
רָצָה שְׂיִרְאוּ לוֹ אֲרִיָּה.
עַכְשָׁיו יְהוּדָה שׁוֹרֵץ הָרָאָה לִי
חֲדוּשׁ שֶׁלֹא רָאִיתִי. לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ
לֹא רָאִיתִי אֶת זֶה עַד הַיּוֹם. שֶׁכְּתוּב
בַּתְּרָגוּם בְּדִבְרֵי הַיָּמִים (דִּה"א' יא
כב) שֶׁבִּנְיָהוּ בֶן יְהוֹדָע, שֶׁהִכָּה אֶת
הָאֲרִיָּה בְּתוֹךְ הַבּוֹר בְּיוֹם הַשְּׁלֵג –
זֶה הָיָה בְּעֶשְׂרָה בְּטִבֵּת. הוּא הָרַג
אוֹתוֹ בְּתוֹךְ הַבּוֹר, וְהַחֲדוּשׁ כִּי
בְּבוֹר אֵין מְקוֹם לְהִלָּחֵם, וְעַם כָּל
זֶה הוּא נֶצַח אוֹתוֹ. אִזּוּ זֶה הָיָה
בְּעֶשְׂרָה בְּטִבֵּת. עַכְשָׁיו יְהוּדָה

שׁוֹרֵץ הָרָאָה לִי אֶת זֶה: לָמָּה
בְּעֶשְׂרָה בְּטִבֵּת? לָמָּה לֹא בִּי"ז
בַּתְּמוּז? לָמָּה לֹא בַּתְּשַׁעָּה בָּאָב?
כֵּן כּוֹתֵב הַתְּרָגוּם בְּדִבְרֵי הַיָּמִים.
[תְּבִיאָה דְּבִרֵי הַיָּמִים. (הֶרֶב חֲפֵשׁ בְּדִבְרֵי הַיָּמִים
וּבְשִׁמוּאֵל, וּלְבִסּוּף אָמַר: נִמְצָא אֶת זֶה בַּפֶּעַם
הָאֲחֵרָת)]. הַתְּרָגוּם רַב יוֹסֵף עַל
דְּבִרֵי הַיָּמִים (פֶּרֶק י"א פְּסוּק כ"ב),
אוֹמֵר: מִתִּי הוּא הָרַג אֶת הָאֲרִיָּה –
זֶה הָיָה בְּעֶשְׂרָה בְּטִבֵּת.

אִזּוּ צָפוּ, כִּשְׁהוּא נִהְיָה מֶלֶךְ
בְּרוּמָא, הוּא כָּבַשׁ אֶת רוּמָא. הָעִיר
גִּנְוָאָה – זֶה עַל שְׁמוֹ, עַל שֵׁם
יְנוּאָר, שֶׁזֶּה צָפוּ. אִזּוּ הוּא הִגִּיעַ
לְהִלָּחֵם, לֹא לְתֵת לְקַבֵּר אֶת יַעֲקֹב.
וְאִזּוּ שָׁבוּ אוֹתוֹ וְהַכְּנִיסוּ אוֹתוֹ
לְכָלֵל לְשִׁמוּנִים וְאַחַת שָׁנָה.

והתקדשתם

כל המחלות של האדם - מהתאווה

ותיקין. ההורים הם לא מבינים את זה, הם בתוך התאווה, והתאווה "בולעת" אותם. ואחרי זה הם לא מבינים; למה יש להם ילד שלא לומד, שלא מתפלל, שהוא לא יכול להתמיד בחדר, הריטלין לא עוזר לו...

"הנה" כי כן ראוי להקדים תפלה לצהר וכל בחרור ובתולה... כל אחד ילמד את אשתו להתפלל לפני היחוד, שהיא תזכה לילד קדוש, שהיחוד לא יהיה על ידי תאווה. כי הכל תלוי בתפלה. והולכים, הולכים לכתל מקדם, או לקבר רחל, או נוסעים למוזון, או אפילו נוסעים לאומן וחוזרים.^[29]

עכשיו קוראים "פלא יועץ"^[28], ה"פלא יועץ" אומר שהילדים צריכים לצעק על ההורים, כל ילד — שיצעק על אבא שלו: איך הבאת אותי לעולם? ! אני לא יכול ללמוד, לא יכול להתפלל, לא יכול לקום בבקר...

"יותר" גרוע משוחטי הילדים. ההורים — הם יותר גרוע משוחטי הילדים, יותר גרועים מהנאצים. כי ההורים הם לא מתקדשים, הם לא מבינים שזה הרגע הכי קריטי, כשהולכים להביא ילד לעולם — זה הרגע הכי קריטי, צריכים ללכת לכתל ולבכות, שיבא ילד קדוש, ילד שירצה להתפלל, שיקום

מוראי מקומות והערות

אפשר לטוס ברבע לתשע, להגיע ברבע לאחד עשרה לאומן, להיות שם עד רבע לארבע, ולהיות בחזרה ברבע לשש... לא יותר משעתיים. היום בשש ואחד עשרה דקות זה הנצח, ובשבת הבאה - שבת כי תשא זה יהיה בשש ושעש דקות. אז פורים זה פנראה שש וחמש דקות...

²⁸ ה"ה הלולא, הוא נפטר בתשרי, כתוב ב"דבר בעתו", אבל עכשיו בסוף שובבי"ם עשו הלולא, היו שם אלה איש אצל ה"פלא יועץ".

²⁹ היום יש כבר מטוסים שטסים וחוזרים באותו יום, שיוצאים מיד אחרי מעריב, מעריב גמרנו ברבע לתשע ביום חמישי, אז

אם האיש הוא שובר את התאווה הזאת אז גם האשה שוברת את התאווה הזאת. האשה עושה מה שהאיש עושה, אם הוא הולך אחרי התאווה, אז גם היא, אז גם היא מסכנה.

וכל אחד ילמד את אשתו איך להתפלל, איך להתפלל. ויסדרו את תפלתם לפני ה', גם האמא וגם האבא. כי אם לא היה חטא עץ הדעת, אז לא היה בזה שום תאווה. אבל על ידי חטא עץ הדעת, שאכלו מן התפוח, האשה נתנה לאכל את התפוח "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל" — זה תאווה אכילה.

(שעור מתשפ"ג).

כל המחלות זה בא שאדם הוא מפקיר את עצמו, הוא חושב שהתאווה הזאת היא מתרת, הוא לא יודע שהתאווה הזאת היא שבירת כלים. כל מה שאנחנו באנו לעולם — להלחם עם התאווה הזאת! כל מה שאדם בא לעולם זה... זה לא שזה מתר, זה אותו אסור, אין שום היתר לדבר הזה. אנשים, לא יודעים את זה, המדריכים לא אומרים את זה, המדריכים מטעים!

אז אדם צריך לדעת שלא מתחתנים בשביל התאוות, ולא מתחתנים בשביל היצר הרע, וזה שבירת כלים, כי איך שהאיש מתנהג אז ככה האשה מתנהגת,

מה היה קורה - אם עמרם היה עומד בנסיון

שהיא עשתה בעיות, מתי אדם מגרש את אשתו שהיא עושה לו בעיות אז מרים באה ואמרה לאבא אבא אתה יותר גרוע מפרעה, כאן ב

מרים אמרה לאבא שלה תחזיר את יוכבד, עמרם אמר אני מגרש אותה לא צריך, אדם רוצה להתגרש שיתגרש, אז מרים הלכה והתגרשה ראתה שאבא שלה התגרש אז גם היא רצתה להתגרש אז כולם הבינו

גמרנו נגמר, [כ] המצרים טובעים בים אי אפשר להגיד הלל אבל אם הוא לא היה מגרש את יוכבד המצרים היו עושים תשובה כי כל תנועה אדם עושה תשובה.

אז באה מרים וצעקה אבא למה אתה מגרש את אמא מה היא הקדיחה את התבשיל היא שרפה לך את האוכל מה קרה פה אתה אוכל אוכל שרוף, לא הוא אומר יצאה גזירה לא שמעת את הגזירה? גזירה חדשה "כָּל הַבֶּן הַיָּלֹד הַיָּאֲרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ" (שמות א, כב), היא אומרת איזה גזירה אין גזירה זה דמיון שלך אז מסכן אז היא אמרה לו אז תחזור לאמא וזהו

מה זה "יָלֵךְ" (שמות ב, א) בעצת בתו, עמרם היה גדול הדור הוא ראה שיצאה גזירה אז הוא התגרש כולם חשבו שהיא שרפה לו את האוכל שזה כתוב בהלכה אשה שורפת את האוכל מותר לגרש אותה אבל מי

[סוטה] דף י"ב³⁰ יותר גרוע מפרעה מה קורה איתה למה גירשת את אמא מה היא עשתה לך? הקדיחה את התבשיל? מה קרה לך?

הגמרא אומרת [מותר לגרש כבר] אפילו הקדיחה את התבשיל, אם אתה כזה בעל משוגע שהיא הקדיחה את התבשיל אתה מוכן לגרש אז לא צריך אותך בכלל, להיפך האשה צריכה לגרש את בעלה אם זה כזה בעל, במקרה האוכל נשרף לה היא עמדה שמונה עשרה ארוך נשרף לה כל האוכל עכשיו הוא רוצה לגרש אותה שיגרש אותה מי צריך אותו בכלל.

ולכן המצרים לא עשו תשובה כי עמרם גירש את יוכבד כי אנחנו לא אומרים הלל בפסח הרמב"ם אומר שאסור לברך בכלל [על הלל בפסח] זה ברכה לבטלה אוי ואבוי מי שמברך על הלל בפסח מברכים ביום הראשון בליל סדר בסדר ובמעריב

מראי מקומות והערות

פרעה לא גזר אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק אינה מתקיימת אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת שנאמר ותגזר אומר ויקם לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן ויקח ויחזור מיבעי ליה א"ר יהודה בר זבינא שעשה לו מעשה ליקוחין הושיבה באפריון ואהרן ומרים מרקדין לפניו ומלאכי השרת אמרו אם הבנים שמחה:

³⁰ סוטה יב, ע"א

וילך איש מבית לוי להיכן הלך אמר רב יהודה בר זבינא שהלך בעצת בתו תנא עמרם גדול הדור היה כיון (שראה שאמר) פרעה הרשע כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו אמר לשוא אנו עמלין עמד וגירש את אשתו עמדו כולן וגירשו את נשותיהן אמרה לו בתו אבא קשה גזירתך יותר משל פרעה שפרעה לא גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות

מגרש רק מי שמשוגע גמור אם הוא משוגע אז אשתו תגרש אותו, כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, מה את לא שמעת את הגזירה [מרים] אמרה מה זה כאן איזה גזירה אין שום גזירה, שום גזירה אין זה אתה עושה את הגזירות אתה יותר גרוע, [כי אפילו תתקים חס ושלום גזירת פרעה] אז יהיה בנות אז עם ישראל יתקיים דרך הבנות, מה יכול להיות.

אז כולם ראו שעמרם התגרש כולם התגרשו לכל אחד קורה שהאשה שרפה את האוכל אז כל אחד גירש עכשיו את אשתו אין דבר כזה שאשה לא ששורפת את האוכל פעם היא שוכחת פעם היא נרדמה פעם היא הלכה למכולת ובמקום להיות שם חצי שעה היא הייתה שם שעה אז האוכל נשרף היא שמה את הסירים על האש חשבה שהיא תלך חצי שעה בסוף זה התעכב היה שם תור גדול חזרה אחרי שעה כל האוכל שרוף והוא מגיע מהכולל אין אוכל הכל שרוף אז ישר מגרש אותה גמרנו כך כתוב בהלכה

עמד עמרם וגירש את אשתו עמדו כולם וגירשו את נשותיהם אז כל אחד אשתו שרפה לו את האוכל גירש אותה אז אמרה לו מרים מה קרה לך אבא אתה השתגע בשביל

זה מגרשים את האשה הוא אומר לא יצאה גזירה, היא אומרת אין גזירה שום גזירה אין תתפלל תעשה התבודדות שעה התבודדות תבטל את הגזירה.

אם עמרם לא היה מגרש המצרים היו חוזרים בתשובה היה יודע שיש ניסים, אמרה לו אבא אתה יותר גרוע מפרעה, איזה חוצפנית כזאת כזו בת חוצפנית עוד לא ראיתי בחיים שלי בת חמש וחצי כבר מתחצפת לאבא שלה [ואומרת לו] אתה יותר גרוע מפרעה אתה יותר גרוע מהמין אתה יותר גרוע מזה, אמרה אבא אתה יותר גרוע מפרעה תראה מה אתה עושה תראה מה עשו כולם התגרשו עכשיו בגללך פרעה גזר על הזכרים אז בסדר יזרקו את הזכרים ליאור מה יכול להיות מי

צריך בנים,
צריכים
בנות לא
בנים.
(שעור
מתשפ"ג).

הוספות ממורינו הרב שליט"א

מהרגישות תענוג נשמי הוה שהוא מהצרת משכא דחויא, וכך יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חומפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותיכרד יותר מתענוג נשמי הוה, אך יותר שיהיה דובר אמת בלכבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת נמור, ולא ישמה את עצמו להיות פגוב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז וזוג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות ובדעות תלוי בזמן הווג ובכונת הווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות מהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבות שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש חס חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מוס בס. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואבזריותא גדולה יותר משוחמי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנויקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, כי הם אבות חטמא ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך טבעו ומיגו הרע.

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת ווג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על בן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אכל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מהקריי היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבינו הרב רבי אלימלך מליזנסק צוקל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויציר במחשבתו כאילו אש גדול וגורא בוטר לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ותיכרד, ומחשבת מוכה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובקרה ראשונה של שמונה עשרה יהיה הקנזר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל ענינים קשים ויפשוטו עורו מבשרו להכביש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויציר בדעתו ומחשבתו כאילו עושין לו הנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין הנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג נשמי יציר במחשבתו הנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל

קדושות הפרשה

"ויצילני מחרב פרעה"

פעם הוא צעק "אין עוד מלבדו", והוא הלך עם הזקן ועם הפאות ולא בדקו אותו... הוא עבר את כל המשמרות וכל פעם הוא צעק "אין עוד מלבדו" "אין עוד מלבדו" התרכז בזה והוא עבר את... ר' וועללול מברסק.

הוא (- רבי נתן) אומר: והלא גם האדם הנדרף מהשונא, כל הענין שהאדם נופל מהשונא מהאמונה, אבל אם הוא אומר שהשונא לא קים, עד שרוצה להחליש דעתו לרחקו מהאמת, אבל אם הוא חזק בדעתו ומסתכל תמיד על התכלית, והוא אומר "אין עוד מלבדו" – אין חוץ מה, אפלו אם הוא קטן במעלה מאד ואפלו הוא לא מגיע לשום דרגה ולא מגיע לקרסלי הצדיקים, הוא לא מגיע, אף על פי כן: אם הוא יודע ש"אין עוד מלבדו" – הוא יכול לעמד נגד כל שונא, וזה רק נסיון ולא יפל מדעתו מכל השונאים, ולא יפל מדעתו אלא יעמד כנגדם. אם הוא הולך עם הצדיק האמת, ויודע ש"אין עוד מלבדו", והעקר על ידי כח הצדיק האמת שהוא רבו שקבל ממנו חדושי תורה האמתיים שנמשכים מהבטול הנ"ל במדרגה גבה ונוראה מאד, הוא מגיע לכוה בטול ששום אחד לא מבליבל אותו מהאמונה ש"אין עוד מלבדו" והוא מגיע למדרגה גבה מאד, בכח האמונה.

הרבה אומר אפשר להיות "כמוני ממש", הכל בכח האמונה. אי אפשר להיות כמו רבנו, אבל בכח האמונה, האמונה ש"אין עוד מלבדו", ועל ידי זה כלם יכרעו ויפלו לפניו, ויאבדו הם ואסף כיוצא בהם, יאבדו אלה שונאים.

בשעה שבא פרעה "ויצילני מחרב פרעה" (שמות יח, ד) – זה אליעזר, "כי אמר אלהי אבי בעזר". למה אליעזר השני, אליעזר היה צריך להיות הראשון? אלא, עד שהוא לא ראה את הגאולה הוא לא קרא "אליעזר", "אלקי אבי בעזר" – זה כשולל עם ישראל יהיה גאולה. כי "גר הייתי בארץ נכריה" – זה מציאות, אבל "אליעזר" זה על שם הגאולה, אז רק שהוא יראה את עם ישראל, רק שהוא הולך להוציא את עם ישראל אז הוא נותן את השם "אליעזר".

אז למה "ויצילני מחרב פרעה"? אומר רש"י: שנעשה צוארו עמוד שיש! מסביר רבי נתן: שכל אחד יכול להגיע לזה, מה שכתוב בתורה ספורים, יש מליון ספורים, אור כשדים לא כתוב, אבל שנעשה צוארו עמוד שיש מסביר רבי נתן שכל אחד כל אחד יכול להגיע למדרגה הזאת, אם הוא [-] [מבטל עצמו] כראוי, אם הוא [-] [מבטל עצמו] כראוי, והוא יודע שאף אחד לא יכול להזיק לו, הוא מאמין שעל ידי הצדיק הוא אומר להנצל, שעקר הפחד שמבלבלים אותו באמונה, העקר הפחד שהשונא מפיל אותו מהאמונה, ואז השונא גובר עליו, אבל אם הוא אומר "אין עוד מלבדו", כמו שהרבי מברסק אמר, הוא עבר את כל המשמרות, הוא רק אמר "אין עוד מלבדו", הרבי מברסק. הוא היה ברינה אני חושב, אז הוא כשהוא ברח מוינה [מאימת הנאצים] אז הוא עבר את כל המשמרות, וכל

מחשבות הצדיקים

הרמב"ם היה צריך להיות מלך המשיח

יארצייט הרמב"ם - כ' טבת

הרמב"ם הלך ללמד רפואה, הוא נהיה הרופא הראשי של כל העולם, הרופא הראשי, שהוא התוכח עם הרופא, הוא התוכח עם רופא ובסוף הרופא – מרב פחד – קבל שבץ ומת. כי הוא בלע מיד פתק אחד, עשו פתק "חיים" ופתק "מות", [והרופא שהיה כנגדו כתב על שני הפתקים "מות" כדי שבכל פתק שיגדיל הרמב"ם יצא שחיב מיתה], אז הרמב"ם בלע פתק אחד, בלע ישר, את הפתק של המות, אז מרב פחד אז הרופא קבל שבץ. ואז הוא אמר לצללח א דין לכבש את ארץ ישראל.

הרמב"ם היה צריך להיות מלך המשיח, אף אחד לא יכול לכתב כזה חבור כמו שהרמב"ם כתב, זה לא יד אנוש, אי אפשר, זה 14 כרכים, זה... זה זה זה [-] [כולל] את כל ההלכות מהספרי והתוספתא ומהירושלמי, כל ההלכות, איפה שנגמץ איזה הלכה, הכל

מסדר בצורה כמו מחשב, כמו... כאלו אתה שם את זה... אולי המחשב סדר לך את זה, הוא אומר היה לי מחשב בפתח, מה אפשר לעשות... (שעור מתשפ"ג).

היום זה יארצייט של הקצות החשן, מחר יארצייט של הרמב"ם. כלם יענו לטבריה מחר בלילה, יטבלו בכנרת – בארה של מרים. כי בארה של מרים זה מטהר – כתוב – מכל הכתמים שבעולם. כתוב בפרקי דרבי אליעזר פרק י"ט שנים כנרת זה הים הכי חשוב, זה הים האמתי, זה הים שמטהר מכל הפגמים שבעולם. (מתשפ"ג).

יום הולדת הרב – כ"ג טבת

ביום הולדת יורד אור אין סוף כתוב בירושלמי פרק ג' הלכה ח' שכל מה שמבקשים ביום הולדת מתקנים, מבקשים ואז עמלק הגיע עם ארבע מאות אלף חילים, ומשה בלבד להם את המזלות. אבל כל מה... מי שזכה להיות בשמחה יום הולדת זוכה לאור אין סוף וכל הברכות מתקיימות!

(דיבורים מתשפ"ג)

מילתא דבד יחזותא

המקרה – כי אולי לאחת הגבינות שם תהיה תשובה....

7: הניסיון מלמד: שגבר שמתחיל במריבה עם אשתו חייב לזכור ש... עוד רבע שעה ימאס לו לריב... – ולאשתו לא!

8: הידעת? עצימת העיניים בשכיבה על הספה – גורמת לאשתך לקרוא לך בשמך... – נבדק מדעית!

9: הבוס שלי התלונן יום אחד, שהוא לא מקבל מספיק כבוד מהעובדים. למחרת הוא הביא שלט גדול, שעליו כתוב: "אני הבוס!!!", והדביק על מדלת משרדו. כשחזר מהפסקת צהריים, גילה שמישהו הוסיף בכתב יד: "אישתך התקשרה – היא רוצה את השלט שלה בחזרה"!!!

10: תימניה אומרת לבעלה: ציון, שמעת? יחיא קיבל אירוע מוחי, חייבים ללכת לבקר אותו. ציון: הוא לא בא לאירועים שלי – אני לא הולך לאירועים' שלו...

1: חכם סיני אמר לי פעם: "איך לפיד' הצליח להפריך את חוקי הפיזיקה של ניוטון. בכך שהוכיח, שאפשר להיות גם נפוח, וגם ריק, בו - זמנית!..."

2: סער, רוצה להיות ראש ממשלה. איווט, רוצה להיות ראש ממשלה. בנט, רוצה להיות ראש ממשלה. לפיד, רוצה להיות ראש ממשלה - סבלנות חברים, אוטוטו פורים...

3: היועמשי"ת: אני פוסלת את הבחירה בטרומפ כנשיא הבא של ארה"ב - לא עומד במבחן שלי, וגם לא התייעצו איתי בכלל...

4: אימא לבתה: אם לא תפסיקי לשקר, כשתגדלי – תהיי כתבת של ערוץ 11, 12 או 13...

5: כל פעם שאני רואה אשכנזי שמן, אני חושב לאיזה ממדים הוא היה מגיע – אם האוכל שלהם היה טעים...

6: הרגע הזה, ששכחת מה בדיוק רצית לעשות עכשיו, אבל ליתר ביטחון אתה פותח את

קדושת הצדדים

מה זה דיבור אחד של רבנו

שעור וחוזרים, יוצאים בשלש אחר הצהריים מגיעים בשש. אומרים שעור שעה, מקריאים לקויטי מוהר"ן קצת מגלגלי נשמות, קצת חוזרים על השעורים של הרב. יושבים שם שעה שעתים, עושים אתם איזה רקוד וחוזרים בשתיים עשרה בלילה אפשר להפך שם את כל אילת. אז עכשיו היה כאן אתמול הוא אמר שיתחילו לבא שיתחילו לבא, זה צריכים לכל הפחות פעם בשבוע, לעשות תודנות עשרה אברים. הוא אמר באים אברים, אבל זה לא ברסלב, באים אברים לפעמים מגיעים אברים ליטאים ככה, לחזק קצת, אבל זה לא... זה לא! דיבור אחד של רבנו זה פצצה הוא אומר! זה מעיף את האדם מעיף אותו לגבהי מדומים לשחקים! אור בהיר הוא בשחקים! (שעור מתשפ"ג).

וזה הוא מסביר המגלה עמקות – כלומר כאן הרמ"ע מפאנו, שהנחש זה האשה [במעשה פילגש בגבעה], שהיא באה לקחת נקמה על זה שרצחו אותה, זה הנחש. ואביי זה הזקן שאמר לה להכנס, מה אתה אומר לה להכנס? אתה יודע שכלם פושעים שם. לא היה [מי שיחזק את] נער, לא היה שובו בנים לא היה ארגוני נער. לא היה מי שיחזק את הילדים, לא היה מי שילך סתם מעיר לעיר.

כתוב שצריך לקחת חגורות של ברזל וללכת מעיר לעיר. עכשיו היה כאן אתמול זה שמעמד להיות ראש עיר, הוא אמר שיתחילו לבא לאילת, הוא הופך את כל אילת, הוא מוכן להפך. להקים בתי כנסת, שיתחילו לבא, נוסעים שלש שעות אומרים

היצרדים

אם ההורים מתגרשים – הילדים יוצאו חילונים

במצרים, עוד לפני הגאולה, דפקה בסנהדרין אמרה אין דבר כזה, מה זה כאן, איפה אבא, איפה אמא, הילדים ילכו לאיבוד, אם הורים מתגרשים הילדים נהיים חילונים, אי אפשר לעצור את זה, אין לילדים שום מה שיעצור את היצר הרע שלהם, אז יש אבא ואמא אז הילדים יש להם כבוד לאבא ואמא אבל אין אבא ואמא כל אחד גר במקום אחר, הילדים יוצאים הפקר, הילדים הולכים לאיבוד, מה הפירוש גירושין, איך עושים.... אבל כולם התגרשו בלי יוצא מהכלל, הנשים בכו, הנשים לא ויתרו, הנשים אמרו אנחנו לא.... בשום אופן לא.

(שעור מתשפ"ב).

אדם צריך לדעת שעכשיו אנחנו התחלנו פרשת שמות על המילדות שמרים ויזכבד הם תיקנו את החטא של יוסף, הם החיו, "וַתִּחְיֶיךָ אֶת הַיְלָדִים" (שמות א, יז), אפילו מי שצריך למות אז הם התפללו שהוא יחיה, אדם נולד עם קורונה, עם סכרת, בלי לב, חור בלב, פגם בעיניים, הכל הם תיקנו, מרים היתה ילדה בת שלש, הגזירה היתה שמונים ושלוש שנה לקחת ילדים ולזרוק ליאור, הגברים התגרשו, הגברים – גמרנו עמרם התגרש ראשון, (אחר כך) התגרשו כולם.

באה מרים, מרים דפקה בתוך הסנהדרין,

קדושת הבית

האשה מכוונת ומנווטת את הבעל

אבל לרחל היה שני תארים בפסיכולוגיה, היא אמרה הוא הכי חכם מכלם, אפילו שהוא אומר כאלה שטויות כי הוא לא מבין, הוא לא אשם הוא...

אז היה כזה זלזול בעמי הארצות. ורבי עקיבא לא ידע קרא, הוא היה גוי גמור. היא פשוט לקחה גוי! פשוט גוי! אני הייתי משתגע מזה, היתה רואה את זה הייתי עושה שם סקנדל! היה גם שאני לא הייתי שם, הייתי עושה שם סקנדל כזה. מה את לוקחת רועה צאן, הוא אומר כאן, 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור', במה שאתה נוגע נהיה טמא. איך אפשר לקחת כזה אדם טמא, כזה אדם? אבל רחל אמרה הוא הכי חכם מכלם. יש לו הכי פוטנציאל, אני רואה. כי רק האשה רואה, האיש לא רואה כלום, האיש הוא עור הוא לא רואה שום דבר, רק האמא רואה. (שעור מתשפ"ג).

"באשר תלכי אלק באשר תמותי אמות אלקיך אלקי עמך עמי אלקיך אלקי" (רות א' ט"ז) כי הכל תלוי באשה, האשה היא מכוונת את הכל, היא מנוטת את הבעל היא משפצת אותו.

כמו שרחל אמרה לרבי עקיבא, תלך ללמד! אומר התוספות איך היא לוקחת כזה פושע, פושע אונטרועלטניק (איש עולם התחתון. אידיש), היה אונטרועלטניק – איש עולם התחתון ממש. הוא אמר 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור', אני ישר את העצמות של כל התלמידי חכמים, אני לא אשאיר עצם אחת שלמה אצלם. אז את רוצה לקחת מישהו בסדר לשקם... יש נשים לוקחות נכה, לוקחות אדם מוגבל רוצות לשקם אותו. רוצות לעשות חסד, אבל כזה רשע מרשע אונטרועלטניק – איש עולם התחתון, שאמר 'מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור'.

קדושה דה מורה

אם הבעל לא לומד – אין מה להיות איתו

לומד תורה אז אין מה להיות איתו, אין מה לעשות איתו, הוא צריך ללמד תורה, להיות בכולל, בתשע בבקר מתחיל הכולל, בתשע בלילה הוא מגיע הביתה, אין לו מה לעשות בבית בשום אופן לא, אם הוא בבית אז ישו נהיה גרושין, כי האשה זה משהו אחר והאיש זה משהו אחר, אז נפגשים בלילה ל-12 שעות ו-12 שעות נמצאים בישיבה בכולל. (שעור מתשפ"ג).

ביום הולדת יורד אור אין סוף כתוב בירושלמי פרק ג' הלכה ח' שכל מה שמבקשים ביום הולדת מתקנים, מבקשים ואז עמלק הגיע עם ארבע מאות אלף חילים, ומשה בלבד להם את המזלות. אבל כל מה... מי שזכה להיות בשמחה יום הולדת זוכה לאור אין סוף וכל הברכות מתקיימות!

אם אדם רוצה להתגרש שיחכה לגיל 130, כמו עמרם – הוא היה בגיל 130 יוכבד בת 130, אז החליטו כבר להתגרש, בסוף כבר נמאס. באמריקה מתגרשים בגיל ארבעים, 70% מתגרשים בגיל 40, אז אמרו אולי הם לא מספיק ביחד וככה אז רצו להיות יותר ביחד אז עוד יותר נמאסו אחד על השני, עשו נסוי מדעי, כמה שיותר ביחד יותר נמאסים אחד על השני, יותר נגעלים אחד מהשני, אז אחד אמר בא נתן להם כל מיני עצות וככה אז עם העצות האלה גרמו שמיד נהיה גרושין על המקום. אז הם לא יודעים [שכדי שזוג יאריך ימים יחד בשלום] שצריך ללמד תורה, להתפלל, ללמד תורה, אם הבעל לא

קדושת המידות

החובה להתפלל במניין

אדם אסור לו להפסיד מניין, כתוב שבשביל מניין צריך ללכת ארבע מיל קדימה, אם הוא בדרך צריך ללכת ארבע מיל קדימה ואם הוא לא בדרך אז צריך ללכת מיל קדימה, יש פה מניין בשיבה, כאן באולם מתפללים בשבת, ומתפללים ביום חול במגרש בחוץ, עכשיו שפכו פה זפת לשכלל את הבניין, אדם אסור לו לוותר על מניין, זה נגד ההלכה, הוא עובר על מניין זה כמו שהוא עובר על כל התרי"ג מצוות, הוא בכלל לא יהודי דתי, הוא יהודי חילוני, הוא עושה מה שבא לו, ובכלל אם הוא מתפלל לבד זה לא תפילה, אם אדם לא מתפלל עם כולם בניגונים מילה במילה אז זה לא תפילה בכלל. (שעור מתשפ"ג).

אדם צריך לשיר ולנגן ולרקוד, בלי שירים וריקודים התפילה לא מתקבלת ולא עולה, כתוב בתורה מ"ב שבלי ניגונים ה' לא רואה את התפילה, "וַיָּרָא בְּצַד לָהֶם בְּשִׁמְעוֹ אֶת רִנָּתָם", אם אין ניגונים ולא שרים 'בך רבינו נגילה', 'מי יתן לי אבר כיונה', ואחרי זה 'אומן אומן ראש השנה', ואחרי 'אומן הלא תשאלי לשלום אסירך', אם לא שרים אז התפילה לא מתקבלת, אדם בא לעולם רק בשביל השירה והניגונים, אם אדם מתפלל בלי לב אז התפילה לא עולה למעלה בכלל, כי אנחנו לומדים בשביל להתפלל ולא מתפללים בשביל ללמוד.

"לראשונה בעולם, במהלך המתקפה על נצואלה, ארה"ב השתמשה בפצצה אלקטרומגנטית זמנית, שגרמה לשיחוק מוחלט של כלל המערכות הצבאיות והתקשורתיות של נצואלה למשך מספר שעות".

ככה חסמנו שיחות בימים עברו.

"כשרע לי אני שרה ואז רע לכולם" מיומנה של פולניה

יהאם לפני 27 שנה נולד לואי ברייל*

בגיל 3 הוא נפצע בעין מסכין בסדנה של אביו. הפצע הזדהם והזיהום עבר גם לעין השנייה. והוא התעורר למרד.

בגיל 15, כתלמיד במכון לעיוורים בפריז, הוא פיתח שיטת קריאה המבוססת על 6 נקודות מובלטות, שמאפשרת לקרוא ולכתוב אותיות, מספרים ואפילו מוזיקה - דרך מישוש.

עוד כמה פרטים מעניינים:

- בבריל המקורי לא הייתה האות W, כי בצרפתית של אז כמעט לא השתמשו בה.
- היא נוספה רק כשהשיטה התפשטה לשפות אחרות.
- הבריל הוכר רשמית רק אחרי מותו והפכה לסטנדרט עולמי.
- היום הבריל משמש ביותר מ-130 שפות.

אישה מצפון קרוליינה קנתה כרטיס לטוטו, רק כדי להוכיח לבעלה שזה בזבז כסף - ופתאום זכתה במיליון דולר! 🎉👍 היא בכלל לא ציפתה לזכייה ולמזל הגדול שהפך אותה למיליונרית במקום. הסיפור שלה מראה שכל עוד לא מנסים, לא יודעים מה עלול לקרות! אישה מארה"ב זכתה בלוטו לאחר שקנתה כרטיס בשביל להוכיח לבעלה שזה "בזבז כסף".

שעות לפני שנתפס מאדורו מהמר אלמוני הימר באתר polymarket ב-30,000 דולרים שהוא יודע עד 31 בינואר. אחרי שמאדורו הודח - האיש קיבל 400,000 דולר.

ההערכה: מדובר באיש ממשל או צבא שידע על המבצע.

עסקת נדל"ן משתלמת.

טראמפ להרצוג: המסר ברור או שצריך עוד רמזים.

טראמפ

אנו שואפים להעלות את תקציב ההגנה מטריליון ל-1.5 טריליון דולר ב-2027.

ברור, עכשיו אולי יתחילו להבין למה המרדף אחרי הנפט ובכלל כל ההתנהלות שלו מול כל העולם, הוא הבין שארה"ב נמצאת במצב לא משהו בלשון המעטה...

הסיבה שנדמה לך שיותר קל לאחרים היא שאתה רואה את ההצגות של כולם וחווה את מאחורי הקלעים שלך

גדל פה דור שלא זוכר שבכל פעם שהיית יוצא מהבית היית יכול לחזור עם כמה צבים.

החיזוק היומי

אדם צריך להביא ילד בלי שום
תאווה, ואז הילד הוא דבוק
בשכינה כל הזמן.

התאווה - זה עונש! זה לא כיף
כזה!

זה לא שה' רוצה שאדם יהנה
חס ושלום.

התאווה - זה עונש שנתנו!

ושזה אחר כך נדבק בילד, והילד
מחפש תאוות במקום ללמוד
תורה.

רבינו אומר: "המה ואביהם
ויראו",

זה התאוות של האבא והאמא,
שלא היו מספיק קדושים.

לכן הילד סובל ממחשבות לא
טובות, מתאוות לא טובות -
הוא רק סובל!

הוא רוצה ללמוד תורה, והוא
לא יכול!

אדם מדבר לשון הרע, אומר

הזוהר: הטומאה שלו, זה

הטומאה הכי גדולה מכל

הטומאות - יותר מטומאת מת.

הרב'ה אומר בתורה נ"ד: שכל

השכל הולך אצלו, ה' ירחם.

כשאתה מדבר על בן אדם

לשון הרע, הוא מקבל את כל

השכלים של אותו.

וצריכים לדעת: שזה מתנה

שלא על מנת להחזיר...

יש כאלה שמעתי: שמחזירים

את המתנות... - זה לא טוב!

הרב'ה אומר בתורה רע"ז: שזה

מתנה שלא על מנת להחזיר.

לא צריך להחזיר את המתנה!

לא להחזיר את זה!

לחולקים - לא להחזיר את

המתנות! אל תחזיר!

נותנים מתנות - לקחת את זה

בשמחה.

לא להחזיר! בשום אופן לא!